44. ÉVFOLYAM, 32. SZÁM · Ára: 3,80 Ft · 1988. AUGUSZTUS 10.

Ludas Matyi

Barát József rajza

– Elfelejtettem beadni a vagyonnyilatkozatot...

JOBB KÉSŐN ... – REVUNK A 8–9. OLDALON

– Mindig beválik ez a figyelemelterelő kutya . . .!

Itt a szesz, hol a szesz?

Kinyitom (nehezen) a Schweppes Tonicos üveget. Töltök magamnak (könnyedén) egy pohárnyit. Meg is innám, de ez már nem sikerül, se könnyen, se nehezen. Pocsék ízű, émelyegtető lötty találszik a licenc alapján itthon gyártott originál (!) palackban.

– Ön még szerencsés – vigasztal másnap a boltvezető. – Van, aki egy üveg konyakkal járt ugyanígy. Ennyit a palackozókról.

Ennyit? Túl szép volna. Sajnos, van tovább is. Mert nemcsak ilyen „szesze semmi, fogd meg jól" esetek akadnak.

Legutóbb például négy (!) Rubin meggy-üdítőt kellett visszavinnem, mert az meg viszontag megszeszesedett a ki tudja milyen és milyen hosszas, még a szállítást megelőző tárolásban. És hasonlóképpen megjártam (az üzletet is kétszer) azzal az üveg sárgabaracklekvárral is, amelyet a boltba való kirakásának napján vásároltam, ám mint kiderült róla, már közelebb állt a barackpálinkához, mint a lekvárhoz.

Örök életemben játékos ember voltam, s mint ilyet, mindig vonzottak a fejtörők és a meglepetések. Nos, nem panaszkodhatom, földi javaink „kiszerelői" (imádom ezt a szót) az utóbbi hetekben alaposan elszórakoztatnak. Igaz, macskát még nem találtam zsákban, de ez se késhet már sokáig, annyira lutri minden bevásárlásom. Ráadásul, úgy látszik, arra is totózhatok, hogy aznap éppen a konyakban lesz-e szesz, vagy a lekvárban.

Még szerencse, hogy sem a megbuggyant üdítő, sem a düh nem szállt a fejembe, szemben néhány érthetetlenül izgága kisnyugdíjassal, akit még az sem nyugtat meg, hogy az élvezhetetlen cikkeket a boltban átcserélik, s a „corpus delicti"-ket kisöprik. Hiába mondja nekik az ember, hogy hiszen nem fizettek rá egy huncut fillért sem; ők csak azt magyarázzák, hogy mindent, ami így pocsékba megy, nekünk valamennyiünknek kell előbb-utóbb megfizetnünk. Ez, ugyebár, nevetséges túlzás, és csak arról tanúskodik, hogy népünkből kiveszőfélben van minden játékosság, s egyre nagyobb tábora van a minden szórakozástól mentes, mondhatnám unalmas bevásárlásnak. Mi több, olyan hangokat is hallottam, hogy nemcsak a selejtes árut kéne végre kisöpörni, hanem az élelmiszeripar egynémely nemtörődöm felelősét is.

Engem az efféle demagógia mélységesen elszomorít, megyek is és jól leiszom magam, hogy felejtsek. Hol az az üdítő?

Tímár György

Budapest nyílt város

Aggódom a Postáért. Ha ez így megy tovább egyre kevesebb lesz a dolga. Divatba jött ugyanis a nyílt levelek divatja.

Egy nagymester nyílt levelet ír a Sakkszövetségnek, egy nagyvállalat vezérigazgatója nyílt levelet ír az egyik miniszterelnök-helyettesnek, egy nagy érdekvédelmi szerv nyílt levelet ír a kormánynak.

Nem kétséges, terjed a nyíltság.

A nyílt levelek egyik jellegzetessége, hogy többnyire súlyos mondanivalót hordoznak, másik jellegzetességük pedig az, hogy nem postai úton jutnak el a címzetthez. Humorizálhatnánk: így legalább eljutnak a címzetthez, ám egy komoly vicclapban nem nem szabad minden áron humorizálni.

Szóval terjed a nyíltság. Egy ismerősöm például nemrég nyíltan megkérdezte tőlem: mondd, öregem, kellett nekünk ez a fene nagy nyíltság, mire én – mit lehessen tudni – nyíltan elzárkóztam a válaszadástól. Egy másik jóbarát meg – ugyancsak abszolút nyíltan – találós kérdésekkel traktál: példának okáért hogyan jellemezném egy szép természeti képpel jelen helyzetünket. Mondom, jellemezni még tudnám, de csak nagyon prózaian, és ezért aztán szabad a gazda, mire ő előrukkol azzal a szép természeti képpel, miszerint a helyzet úgy fest, hogy tízmillió mókus egy kerékben, bravó, mondom, találó, kis ország, nagy mókuskerék, nincs szebb dolog a szép természeti képeknél . . .

Mint minden hasonlat, persze ez a hasonlat is sántít, meglehet, ott vagyunk mindannyian ama bizonyos kerékben, ám akadnak néhányan, akik – mert nem szorulnak rá – nem hajtják, akkora lendülettel, némelyek meg visszafelé pörgetik, ennek ellenére – darab darab, mókus mókus alapon – vastagon benne vannak a statisztikában. Lám, például azt olvasom, hogy a bérkiáramlás az idén nagyjából a tervek szerint alakul, s ez jó dolog, legalábbis nem rossz, csakhogy ez ugye az össznépi bérre értendő, s van akinek jobban kiáramlott (beáramlott), másnak pedig csak alig-alig, az átlag pedig eltakarja az egyedit, nem látni a fától az erdőt.

Más. (De ugyanaz.)

Igaz ugyan, hogy bizonyos kölcsönök kamatai emelkedtek, ezzel szemben a betéti kamatokkal is ez történt. Ami tehát elvész a réven, bejön úgymond a vámon. Persze! Össz-mókuskerék szinten. Mert gyanítom, aki betétileg jól áll, az nemigen szorul kölcsönre, aki viszont kölcsönt szeretne, annak bizonnyal kevés a betétje. Tehát nem az a mókus **kapja** a nagyobb kamatot, mint amelyik **fizeti** a nagyobb kamatot.

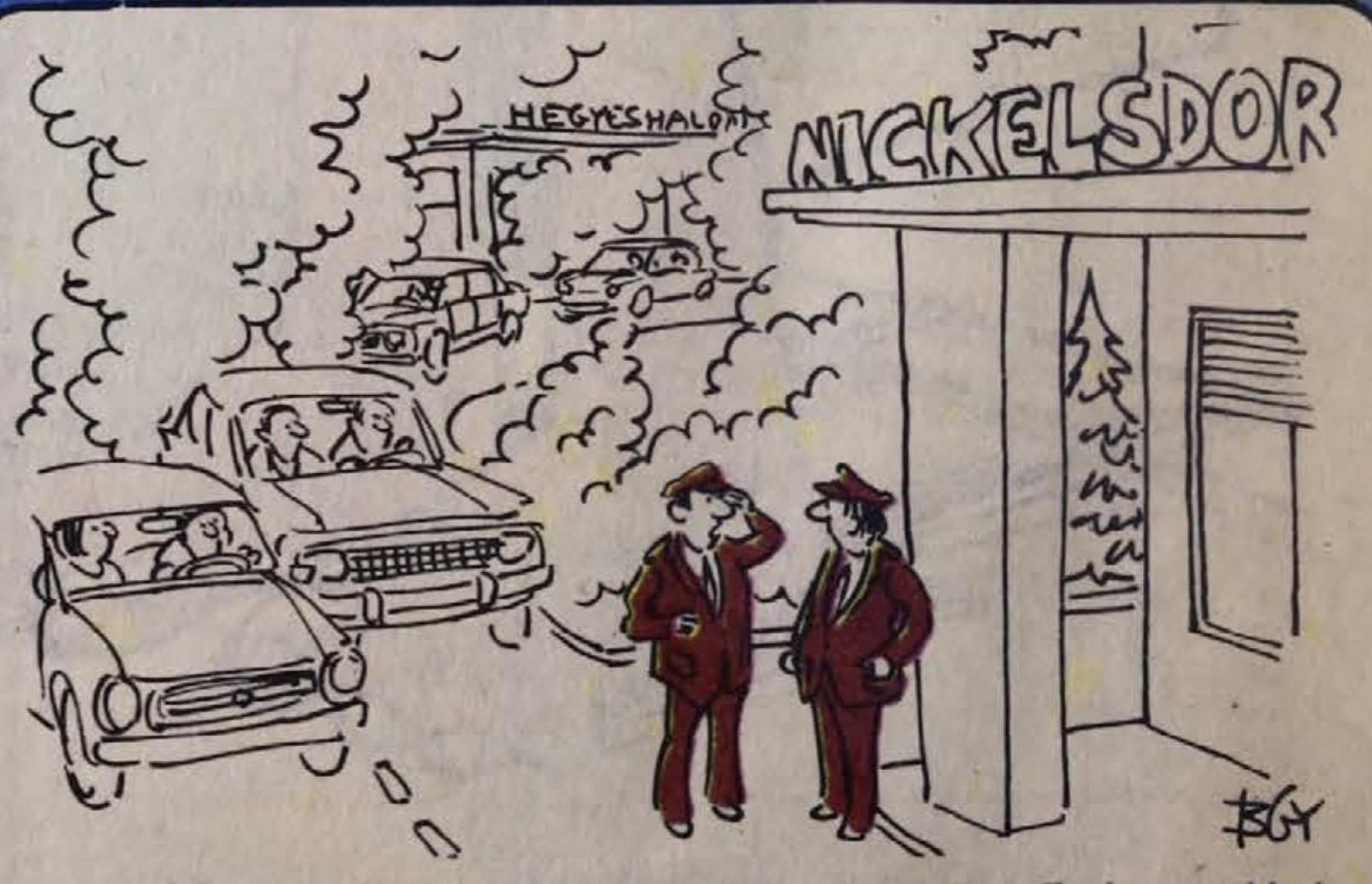
Mindemellett pedig sok szó esik arról, hogy előbb-utóbb több-kevesebb mókus nem fér majd hozzá a kerékhez.

A nyílt levelek meg egyre szaporodnak.

Nyíltan aggódom.

És nemcsak a Postáért.

Münz András

– Mein Gott, úgy lászik, a magyarok a Trabantjaikkal meg a Wartburgjaikkal akarnak Bős-Nagymarosért bosszút állni!

BRENNER GYÖRGY:

És most...

– Szegény bőrfejű apádnak muszáj elutaznia Borsodba... ?

BENZINÁREMELÉS

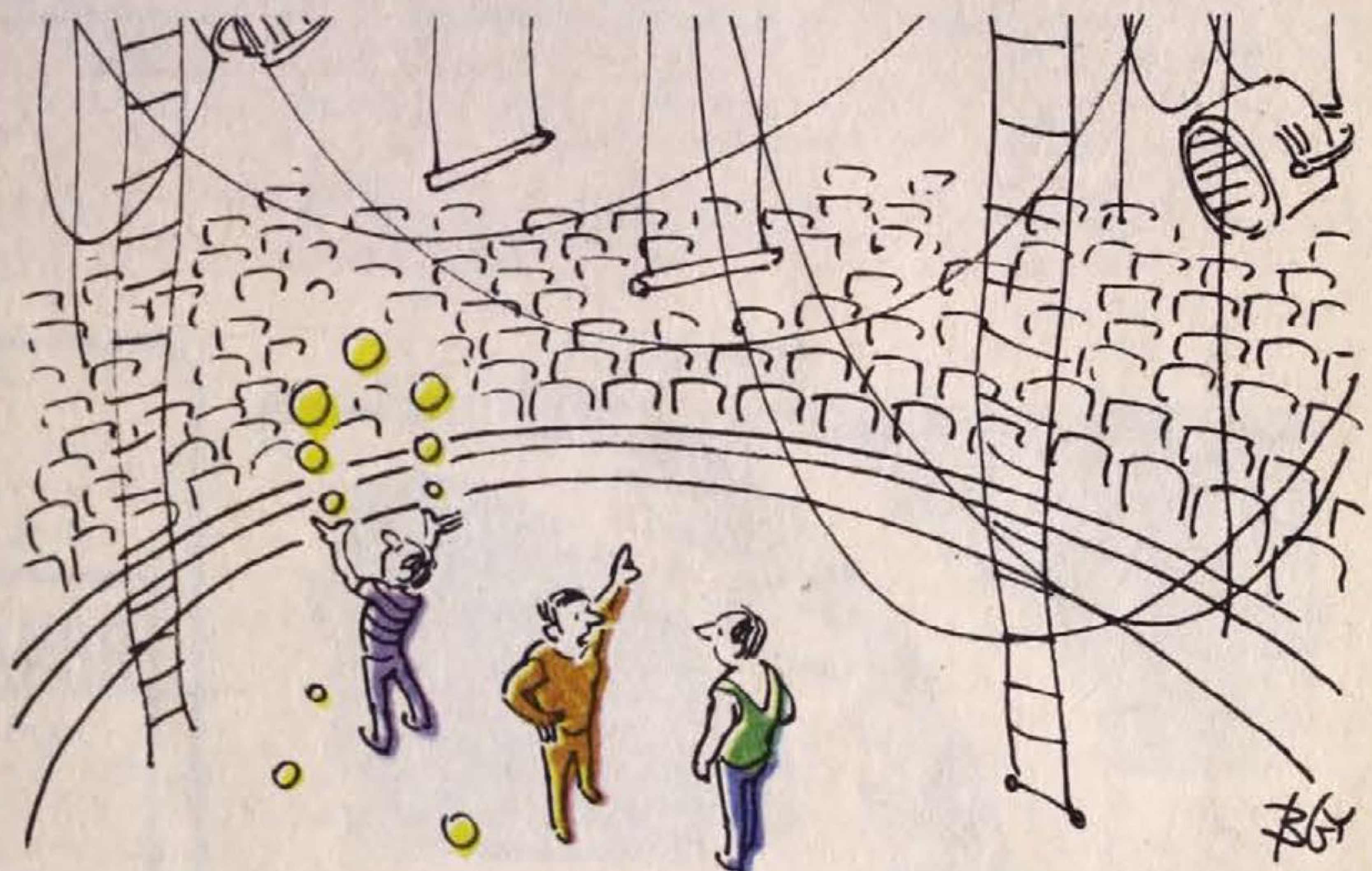

– Hongkong fejletté vált, a felesleges riksáiknak hogy örülnének nálunk a munkanélküliek meg a természetvédők...

ARATÁS UTÁNI BETAKARÍTÁS

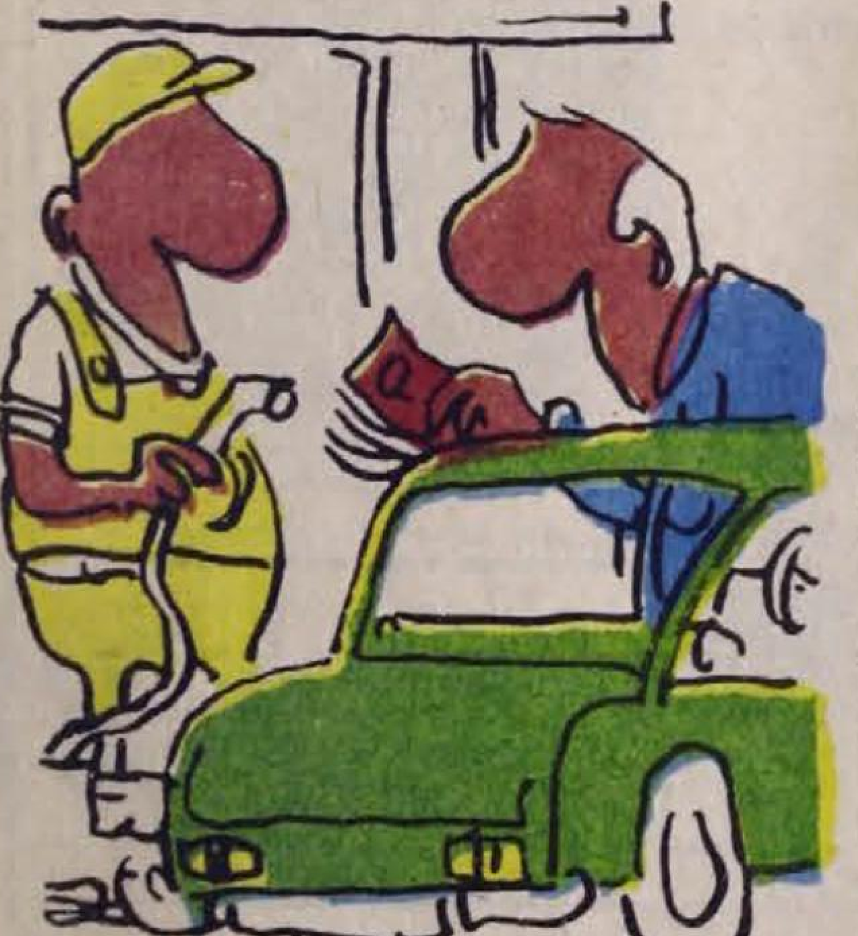
A CIRKUSZ VILÁGA

– Mindegyik magyar zsonglőr lett, mert már a légtornászok sem bíznak meg egymásban...

HANYAS VAGY?

(SZILÁGYI GYÖRGY UTÁN NÉMIKÉPP SZABADON)

Hanyas vagy?

92-es?

Akkor te benzin vagy, méghozzá nem is akármilyen, hanem egyenesen szuper.

Mi 92-esek fél(benzin)gőzből is értjük egymást. Ha azt mondom, 2 forint 70 fillér, akkor te azt mondod: ötvenes évek. (Ekkor került ugyanis ennyibe egy liter benzin.) Ha akkoriban azt mondtad volna: Amerika (ilyet persze akkor még nem nagyon lehetett mondani) én azt válaszoltam volna: szörnyű hely, annyi biztos. Verik a négereket, miközben nálunk se cigánykérdés, se bőrfejűek, se elegendő hús. Amikor nálunk 2 forint 70-be került a benzin literje, Amerikában naponta munkanélküliek milliói özönlötték el az utcákat, annyi volt a munkanélküli, hogy tengert lehetett volna velük rekeszteni! Annyi volt a munkanélküli, hogy nálunk ennyi munkaerővel határidőre fel lehetett volna építeni a szocializmust!

Amikor idehaza 2 forint 70 fillérbe került a szuperbenzin, az amerikai fiatalok Coca-cola mámorban fetrengtek, ahelyett, hogy a mi Gyűjtsdavasatésfémet elnevezésű úttörőőrseinkről vettek volna példát, akik társadalmi munkában naponta 47,5 vak nénit vezettek át az úttest másik oldalára.

Ha azt mondod, 9 forint 60 fillér, én erre azt mondom: hetvenes évek vége. Nagy idők voltak. Odakint a világpiacon kozmikus méretű orkánok tomboltak, de mi, idebent biztonságban éreztük magunkat. Békésen üldögéltünk a jó meleg országhatáron belül, mert tudtuk: dühöngjön odakint bármilyen vihar, az csak a kapitalizmus eresztékeit gyengíti, nekünk bizony meg nem árthat.

Amikor Magyarországon 9 forint 60 fillérbe került egy liter szuperbenzin, kényelmünk ostoba fedezékében dörzsöltük a kezünk: magunkban még biztattuk is az OPEC tagországait, akik szinte óránként emelték az olaj hordónkénti árát. Drága barátaink, mondtuk magunkban és időnként félhangosan is, emeljétek csak az olaj árát, hadd jöjjön kutyavilág a kapitalista világra!

Ha azt mondod: húsz forint, akkor én azt mondom: Nyolcvanas évek eleje. Se nem nagy, se nem legendás idők, még elviselhető, kissé hűvös éghajlattal. A nyolcvanas évek elején húsz forintba került egy liter szuper. Már nem drukkoltunk látványosan az elnyomott OPEC-államoknak, magunkban csődtörvényeket fogalmaztunk, a gyárkapukon belül hivatalosan is feltűntek az első munkanélküliek. Ekkoriban már kevesebbet foglalkoztunk Amerikával, ezzel szemben felfedeztük, hogy nemcsak a kapitalizmusban hárítják át az infláció terheit a dolgozókra.

Ha azt mondod: 22 forint, akkor én azt mondom: még mindig a nyolcvanas évek. Az árak és az események felgyorsultak, felismertük, hogy későn ismertük fel a helyzetünket.

Ha azt mondod: 24 forint, akkor én azt mondom: 1988. július 26.

Ha azt mondod: ... forint, erre én azt válaszolom: hanyas vagy?

92-es? Na ugye, hogy minden csak idő kérdése.

Föld S. Péter

Papírhiány, csökken a napilapok terjedelme

MEGOLDÁS: TESSÉK A SOROK KÖZÖTT IS OLVASNI!

MÁS FONTOS MEGBÍZATÁS

– Béla bácsi, őrizze ezentúl az előző reformok dokumentációját még nagyon sokáig, erőben-egészségben!

SZILÁNKOK

TÍPUS

— Nekem azt se mondja meg, hogy hány óra van, mert képtelen vagyok titkot tartani.

MAGÁNY

— *Magányosan, egyedül élek. Ha nálam kopogtatnak, az nem lehet más, mint a rendőrség.*

ROSSZ HÁZASSÁG

— Kérünk két mozijegyet az első előadásra, de ne egymás mellé.

NEHÉZ ESET

— *Utcán nem ismerkedem, akkor meg mi értelme, hogy elmenjek hazulról?*

SZÍNES ÉLET

— Szép, színes életem volt. Bejártam mind az öt világrészt és mindenhol adósságot hagytam magam után...

UNDOR

— *Nem szeretek hivatalba járni. De mit csináljak, én vagyok a hivatalvezető.*

NŐI DOLGOK

— Engem soha nem becsültél meg. Csak könnyű, hetven évig tartó kaland voltam neked!

JÓ SZEMŰ PÁCIENS

— *Látom, doktor úr, kettőnk közül Ön a betegebb.*

ILYEN IS VAN

— Válunk az anyósom miatt.

— Olyan undok?

— Ellenkezőleg. Most őt veszem feleségül.

Galambos Szilveszter

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Népszámlálók járják az országot, elvetődnek a hegyek közé, bekopognak egy őserdei kalyibába.

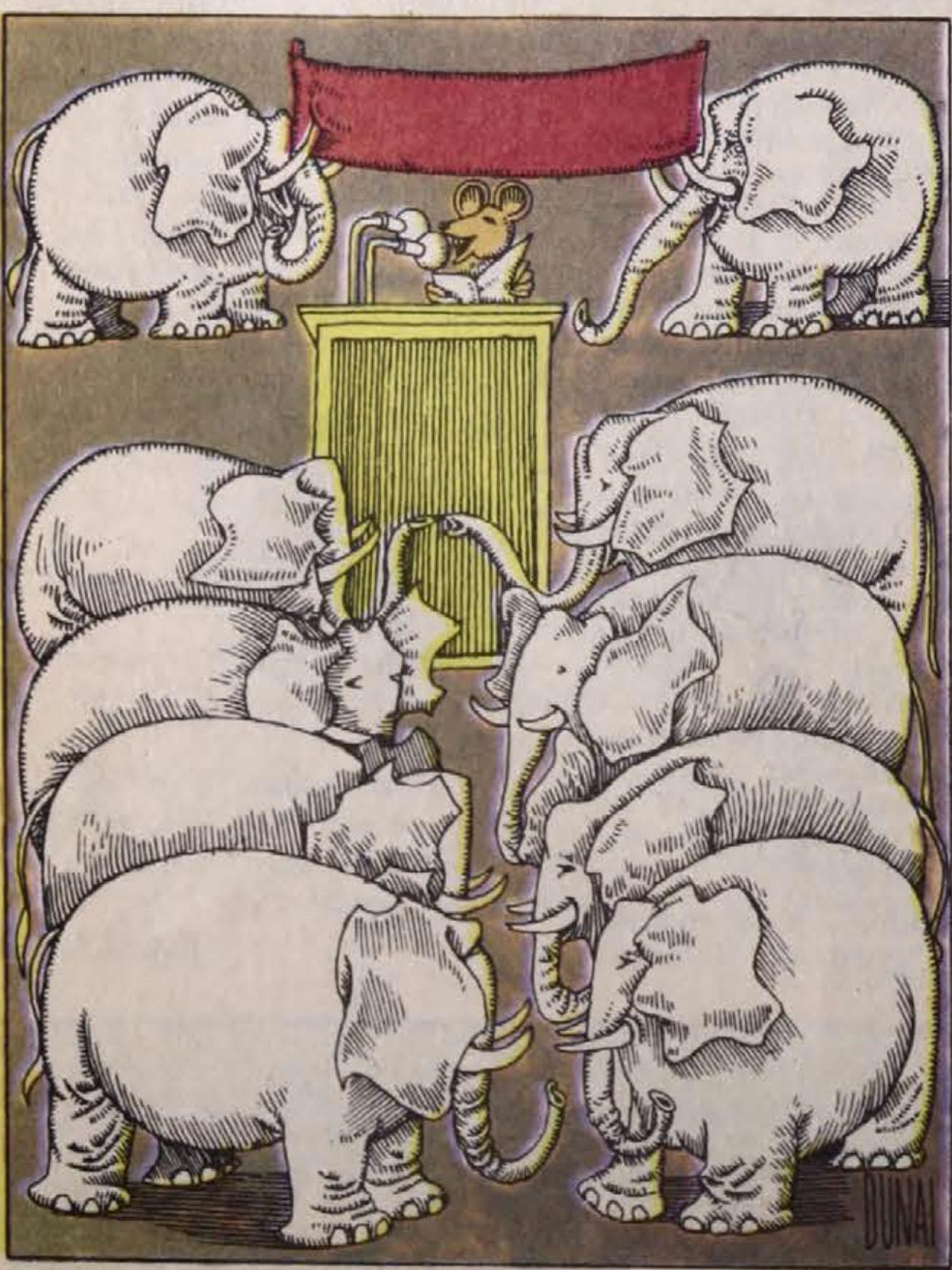
— Jó napot kívánok. Minket az elnök küldött, mert szeretné tudni, hogy hány ember él az Egyesült Államokban.

— Na, akkor hiába jöttek ilyen fene messze, mert én sem tudom.

MAGYAR SZIVÁRVÁNY

EX KATEDRA

FÜLÖP GYÖRGY: **ÜZEN A MÚLT**

Kondorosi betyárcsárda
zsandárokkal körülállva.
A tanulság kissé ócska:
minek ittál, Sobri Jóska?

Bogár Miska, Patkó betyár,
elkapott a zsaru, beh kár,
nem várna a sitten bolha,
ha absztinens lettél volna!

Fut az idő, a múlt távol,
italbolt lett a csárdából.
Talponálló italcsárda,
Uerhától körülállva.

Sok bús fócer meló helyett
ott iszogat, butit fejet,
torkán csúszik le a vagyon
(ha nem csapják közben agyon).

Nem kell már a cigányzene,
ha piáért esz a fene,
nem bőgsz nótát a vonóba,
mentő visz az elvonóba.

ERDÉLYI MUSKÁTLI

MEGKAPTÁK A LAKÁST

– Még jó, hogy örököltük apádtól ezt a csendéletet...

a cég nagy szíve

Az úgy volt, hogy világéletemben veszettül vágyakoztam villásfarkú kúphézagra. Elveszett őzgidácska sír úgy az anyja után, ahogy én sírtam világéletemben a villásfarkú kúphézag után. És lám, kitartó hűségem nem kiáltott a pusztába, mert egyszercsak — ah, rezzentő pillanat! — fényességes reklámokat kezdett harsogni a tömegkommunikáció. Világszép hölgyek guggoltak körül egy trópusi környezetbe helyezett villásfarkú kúphézagot, egyikük még simogatta is, miközben egyetlen ruházatuk az arcukon ülő elragadtatás volt. A reklám alá nyomtatott szöveg sem hagyott pillanatnyi kétséget. Azt mondta, hogy az Ittmegott cég mintaboltjában módfelett olcsó s a világigényeket messze kielégítő villásfarkú kúphézag kapható minden mennyiségben. A tévé hírverő szertartásán ugyanezek a hölgyek élőben is simogatták a kúphézag villásfarkát, sőt dalolni sem átallottak.

„Teve hátán van egy púp — zengették Deák Bill Gyula hangján — ha már hézag, legyen kúp”...

A megvalósulni készülő álmok paroxizmusában sóvárogtam el magamat az Ittmegott cég mintaboltjába. A pult mögött maga Miss Bűbáj állt, maximum a célfotó üthette el a világszépségverseny dobogós helyétől. Olyan volt, mint egy jól átsült fonottkalács. Fényes, barna, ropogós, itt-ott gömbölyded. Erősen emlékeztetett a reklám szuperhölgyeire, csak villásfarok-simingatás helyett tökmagot evett s ábrázatán az elragadtatás nemtői helyett az unalom párkái üldögéltek.

— Kérek egy villásfarkú kúphézagot — adtam hangot reszketegen ifjonti vágyaimnak.

És a következő pillanatban villámsújtottan kellett tapasztalnom, hogy vannak még csodák. Miss Bűbáj arcocskájáról mintegy varázsütésre lehámlott a rákövesedett unalom, a gyermekded boldogság vonásai költöztek a helyébe és szemében kis kék diadalfáklyák kezdtek lobogni.

— Nincsen — kiáltotta nagy, igaz és mélységes örömmel.

Megroggyantam és csupán baromi szervezetemnek köszönhető, hogy alig nyolcat kellett magamra számolnom s máris folytathattam.

— Hogyhogy nincsen? — hápogtam.

— Úgyhogy nincsen — folytatta diadalmenetét a fonottkalács. — Évek óta hiánycikk. Mert az úgy megy, hogy van ami van és van ami nincs. Hát ez speciel nincs.

— De... dehát miért nincs?

Miss Bűbáj ügyes kis csacsacsát kezdett járni a pult mögött boldogságában.

— Na nézze, stüszikém — mondta —, én itt nem informálok, hanem villásfarkú kúphézagot árusítok, ércsük?

Azzal a cipőmre köpött egy tökmaghéjat, majd hátat fordított és keresztrejtvényébe mélyedt. A falnak tárnyadtam és kerek fejemben szögletes gondok kezdték csiszálni egymást. Méghozzá úgy, hogy az egyik kocka sírt, a másik meg nevetett. Íme, mondta a síró kocka, az Ittmegott cég hónapok óta vagyonokat költ egy hiánycikk reklámozására. Hát egyszerűen nem lehetünk olyan szegények, hogy baromi gazdagok ne lennénk. A nevető kocka viszont a távolba révedt.

Ha teszem azt, egy nyugati boltban a kiszolgáló véletlenül nem tud a vevő óhajának eleget tenni, akkor sírógörcsöt kap, megszaggatja köntösét és hamut hint a fejére. Nálunk viszont féktelen boldogságban tör ki. Nem volt hát hiába négy évtized nevelő munkája, a szolgalelkűségnek utolsó bilincseit is leszaggattuk. Legalábbis a villásfarkú kúphézagok terén.

És ebben a pillanatban újra megállt bennem az ütő. Ugyanis egy vad kalóz lépett a boltba. Háromszögletű kalap, rozsdás fringia, vállán papagáj, félszemén kötés.

— Kérek egy villásfarkú kúphézagot — mondta.

Miss Bűbáj egy hatalmas tempóval a felszínre bukkant keresztrejtvényéből és újra a boldogság langymeleg vizében kezdett tapicskálni.

— Nincsen... trallala... nincsen!

— Hogyhogy nincsen?

— Na nézze, stüszikém, én itt nem informálok, hanem villásfarkú kúphézagot árusítok, ércsük?

Kitántorodtam az üzletből és vállon ragadtam a kalózt, akiben rögvest felismertem Follgáz Egont, az Ittmegott igazgatóját.

— Magyarázatot — hörögtem. — Magyarázatot!

— Nagyon egyszerű — mondta Follgáz. — Nézd, itt van ez a kislány a boltban. A fizetése alacsony, az adója magas, beutalót nem kap, lakáshoz nem juthat, viszont mindent ráhárítanak. Hát én mindennap álruhát öltök és beállítok hozzá valami hiánycikkért, amit megtagadhat.

— De miért? Miért?

— Világos. Hadd legyen neki is valami öröme...

Peterdi Pál

VÁLLALATI ÜDÜLŐ

– Mindig megnézem az új turnust, hogy ki az, akitől esetleg tartanom kell...

HAZALÁTOGATÓK

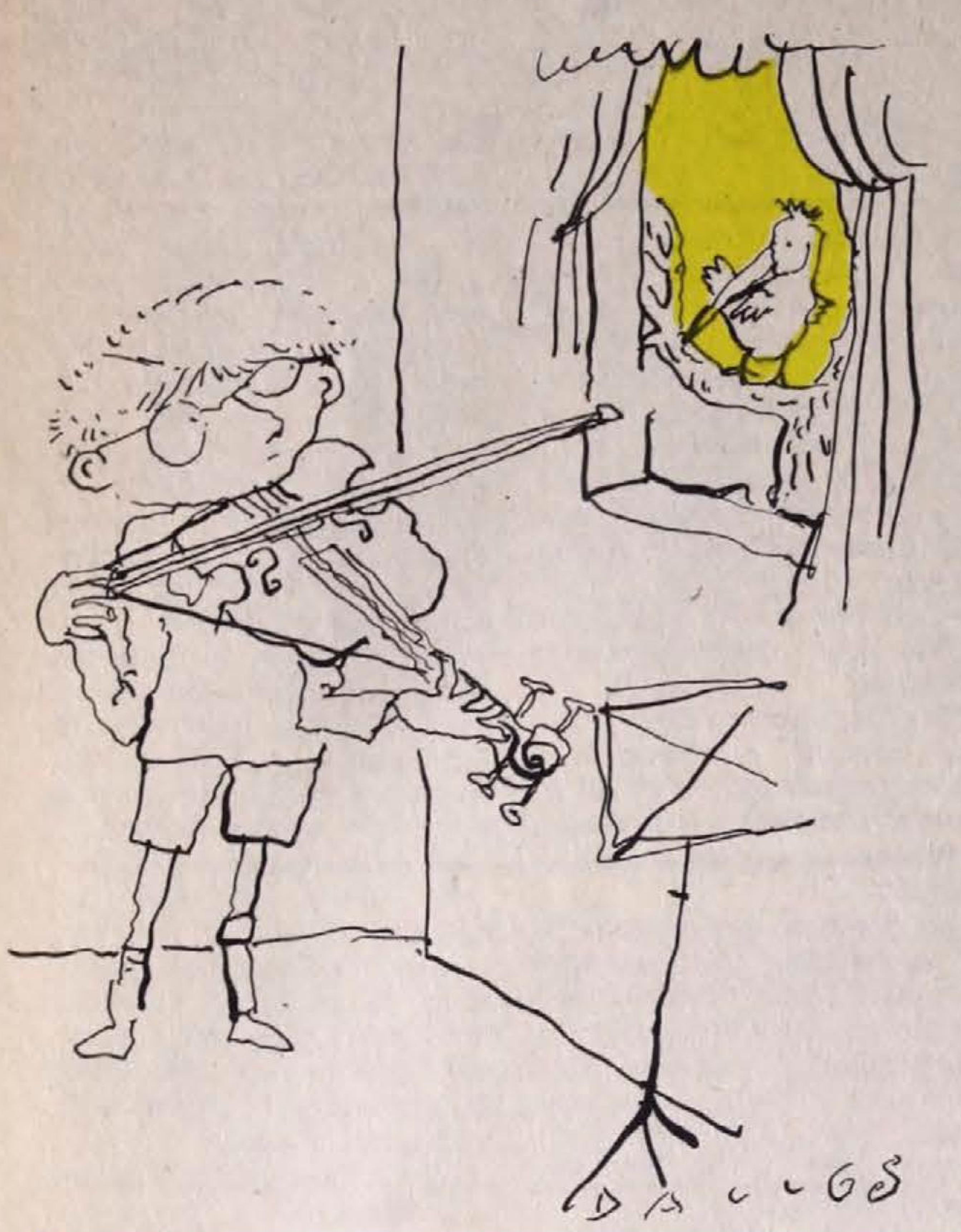

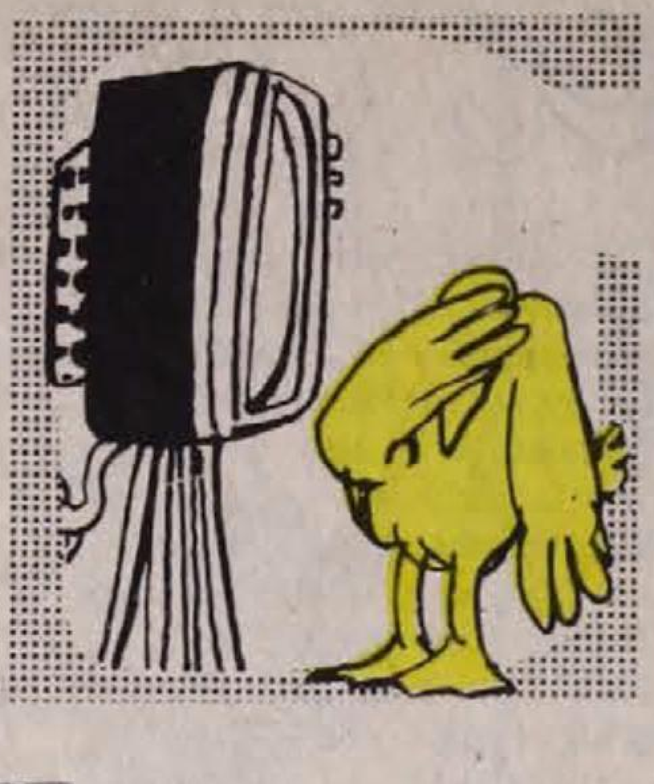
– Ne csigázzátok tovább a kíváncsiságunkat, milyen az a kibontakozás?

Mikor lehet sikeres a Gyermekbank?

HA LESZ ELÉG BETEVŐ

JÓ MADÁR

SZÁJÍZLÉS JOGA

Valamikor 1958-ban, vagy 59-ben jósorsom a Corvin Áruházba vezérelt, hogy a cég reklámügyeit intézzem. Volt ott egy hangosbemondó készülék zenét közvetített a vevőközönségnek és én közben magamfaragta jelszavakat mondtam be a mikrofonba. Együgyü klapanciák voltak, ha a közönséget nem is, de engem szórakoztattak. Az egyik például így szólt: „Minden ember legelemibb joga, hogy ép legyen s villogjon a foga. Fogkrémet vásároljon földszinti illatszerosztályunkon!" Egy barátom, aki éppen betévedt az áruházba, megismerve a hangomat, rémülten megkeresett: „Meg vagy te őrülve? Nincs neked elég bajod, hogy ilyeneket mondasz: Nálunk az embernek egyetlenegy joga, hogy tiszta legyen a foga?" Hát persze nem egészen így mondta, de tagadhatatlan, hogy akkoriban sokkal többet az emberi jogok közül nem lehetett volna reklámozni.

Ugyan ki tagadhatná, hogy az emberi jogok vonatkozásában sok minden történt az utóbbi időben kis hazánkban. Nem csoda, hogy a múlt héten a miniszterelnök amerikai útjáról szóló tévétudósításokban is bőven hallottunk a témáról. Meg más műsorokban is.

Az utazási szabadságról például még Reagan elnök is ejtett elismerő szavakat. A magyar miniszterelnök pedig önkritikusan szólt arról, hogy eme nagyvonalú rendelkezés hozatalánál bizony megfeledkeztek az 56-osokról és ezt jóvá fogják tenni. Tudvalévő, hogy a magyar kormányfő csak elindulása után szerzett tudomást arról, hogy néhányan idehaza éhségsztrájkba kezdtek, útlevélkérelmük visszautasítása miatt. Nos, úgy tudjuk, az érintettek azóta már abbahagyták az éhségsztrájkot. Arról viszont nem esett szó, hogy mikor hagyhatják abba az éhezést azok, akik kaptak útlevelet és nyugati turistaútra utazhatnak. A Hírháttér című műsorban vártuk, hogy erre is választ kapunk, lévén szó ott a forint leértékeléséről és a turista valutaellátmány értékének összezsugorodásáról.

Sokat szerepelt viszont a tévében az egyesülési és gyülekezési jogról tervezett törvény ügye. Ez is egy fontos emberi jog, ami sokáig tabunak számított. Most azonban új szelek fújdogálnak nálunk, amit a hatalom egy jelszóban tömörített: mindent szabad, amit a törvény nem tilt. Ez nagyon rokonszenves szlogen. Most már csak az a kérdés, mi az, amit a törvény tilt és mi az, amit nem. Akkor tudjuk majd meg, mi az, amit szabad.

Ilyen és ehhez hasonló témák kerültek elő, szinte naponta a mi politikailag érzékeny televíziónkban, a híradóban és más műsorokban, módot adva az embernek a meditációra, például arról, hogy ne legyünk túlságosan fennhéjázóak. Amit az emberi jogokban a közelmúltban elértünk, annak egy részét sok ország már régen a magáénak mondhatja, mi magyarok csak most kezdjük. Van-e egyáltalán olyan jog minálunk, amivel másutt nem dicsekedhetnek? — tűnődtem tovább. Már majdnem azt feleltem, hogy ilyen nincs, amikor a televízió rám cáfolt. A péntek délutáni Téka című műsorban, a riporter görögdinnyét vásárolt egy árusnál, és kérte, lékeljék meg. Az árus gondolkodás nélkül beledöfte kését a zöld csemegébe, kivágott egy falatot és megkínálta vele a vevőt. Ezek után a riporter feltette a kérdést a kereskedelmi hatóság dinnyeilletékesének: kötelesek-e az eladók a dinnyét meglékelni? A válasz az volt, hogy igen. És ha a dinnye nem rossz, csak éppen nekem nem ízlik, akkor köteles vagyok-e megvenni? Nem vagyok köteles — hangzott a válasz, mert minálunk szájízlés alapján maga a vásárló döntheti el, hogy kell-e neki a dinnye, vagy sem. S ezek után jött a kérdés, ami visszaállította hazafias büszkeségemet. Más országokban is kötelesek-e a dinnyét meglékelni? Nem — így a válasz. Ez egy speciális szerzett jog, amit csak Magyarországon élvezhetnek az emberek.

Amiből láthatják, hogy ha korábban nem gyülekezhettünk, egyesülhettünk, utazhattunk szabadon, de a dinnyelékelés jogában már régen magunk mögött hagytuk az egész világot.

Novobáczky Sándor

FOTÓSAROK

Fagylalt van egypúpú, van kétpúpú...

Addig kell választani, amíg még lehet. Két fagylalt van a kezünkben, s csak rajtunk áll, melyiket nyaljuk.

A jobb kezünkben levő fagylalt valamivel kevesebbnek tűnik, hamarabb elfogy, viszont nem piszkítja össze a ruhánkat, s enyhébb megfázást lehet tőle kapni. Ráadásul az az előnye is megvan, hogyha kemény, áldozatos munkával túlesünk a fagylaltevés gyötrelmein, hamarabb jutunk hozzá az ízletes, kívánatos tölcsérhez.

A bal kezünkben tartott fagylalt már némiképp bonyolultabb eset. Ez a fagylalt ugyanis szemmel láthatólag jóval többet tartalmaz, mint a másik, ám nagyon cseppfolyós, könnyen elfolyhat a kezünkből, s akkor ott állunk két fagylalt között a földön.

Bármelyik változatot is részesítjük előnyben, nem feledhetjük a Bikini együttes slágerének igazságát: „Nyaljuk a fagylaltot, a mézesmadzag rég elfogyott..."

efespé

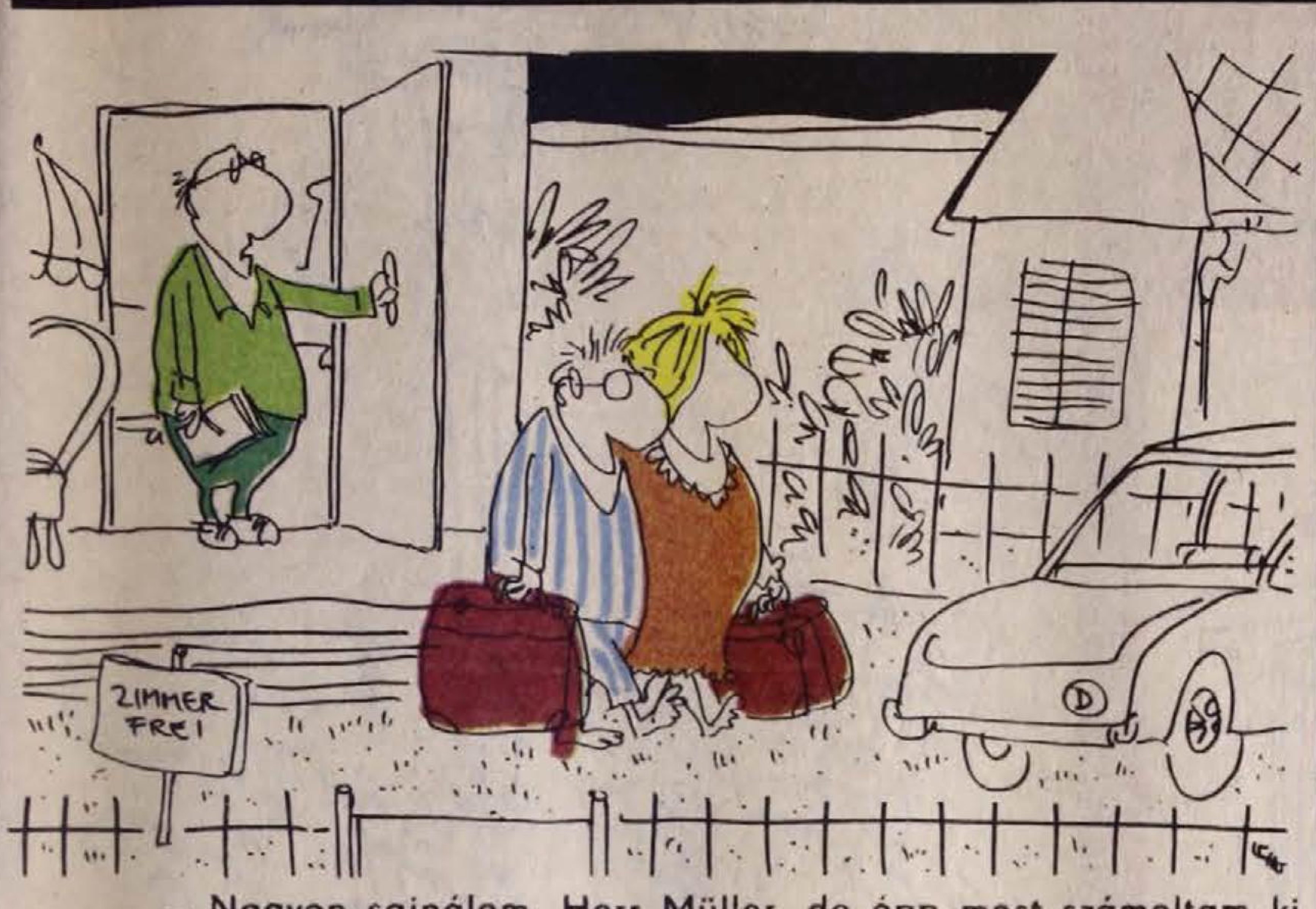
(MTI fotó — Krista Gábor felvétele)

– A kocsit lopta, jogosítványa nincs, kérdem, milyen jogon gázolta el azt az embert?

Lehel, a vezér:

IDE VEREK, ODA VEREK, DRÁGÁBBAK A FRIZSIDEREK!

– Nagyon sajnálom, Herr Müller, de épp most számoltam ki, hogy még egy vendégéjszaka és magasabb adósávba kerülök!

HELYZETGYAKORLAT

– Most csináljon úgy, mintha ez a mostani adóhatározat az ő érdeküket szolgálná!

INFANTILIS

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— Gyerekek, ki tudna olyan mondatot mondani, amelyben katasztrófáról van szó.
— Nincs itthon sör! — vágja rá Ödönke.

HOBBI

— Nagyon szépen gyarapodik az állomány — jelentette ki barátom elégedetten. — Nem mondom, azelőtt is született egy-kettő. De mostanában — mint gombák eső után! Az ember csak kapkodja a fejét!

— Jól vagy? — kérdeztem. — Ne üljünk el a napról?

Mosolyogva legyintett.

— Semmi bajom. Sőt. Amióta intenzíven foglalkozom azzal, hogy kikeresem, összeírom, tanulmányozgatom, fejtegetem azokat az új, legalábbis számomra új szavakat, kifejezéseket, szókapcsolatokat, amelyekkel oly sűrűn ajándékoznak meg bennünket a vezetők, izgalmas szellemi kalandokat élek át... Ha már a szellemnél vagyunk, szerinted mit jelent az, hogy retirál a szellemi potenciálunk?

— Butulunk?

— Szerintem is. És ahhoz mit szólsz, hogy: a koncepcionális végiggondoltság hiánya? Szektorsemlegesség? Konvertálható árualap? Érdekegyeztetési mechanizmus? Restrikciós tendencia?

— Egyik szebb, mint a másik. Bólintott.

— Így igaz. De talán még ezeknél is árnyaltabbak azok a szóújdonságok, amelyek nem szorulnak idegennyelvi segítségre. Gondolj a sok üde rendszerre. Intézményrendszer, szabályozó rendszer, feltételrendszer, eszközrendszer, kapcsolatrendszer! Meg a költői és katonai képek a gazdaságrendszerben: menekülés előre, kitörési kísérlet, lépéstartási próbálkozás.

— Ragyogóak, elismerem.

— Akkor kikérdezlek. Teljesítményvisszafogó anomália?

— Tudod, ki hajtson ennyi pénzért...?!

— A monetáris szféra korszerűsítése?

— Egy picit olcsóbban venni, egy picit drágábban adni. Mint a föniciaiak.

— Egész jó. De van itt egy nagy probléma. Az ernyővel meg a hálóval.

— Éspedig?

— Ugyanazzal a humánus céllal az egyik szónok szociális ernyőt javasol a hátrányos helyzetűek esetében, a másik szónok viszont szociális védőhálót. Nagy difi! Az ernyő a felülről várható bajok ellen nyújt némi védelmet. Védőhálót akkor feszítenek ki, ha valaki fent van. De leeshet. Hogy akkor ne üsse meg magát nagyon. Akár légtornász, akár kötéltáncos az illető... Tudod, ez a két érzékletes, bár nem teljesen azonos értelmű lírai kép engem személyesen is érint. Ugyanis egy hónappal ezelőtt beleestem a strukturális foglalkoztatási problémák kellős közepébe!

— Munkanélküli lettél?

— Így valahogy. És az igazat megvallva, sem esés közben, sem esés után nem láttam fölöttem az ernyőt, alattam a hálót. Még szerencse, hogy azóta viszont több időm jut a hobbimra. A nyelvészkedésre. Hogy tetszik az, hogy fogyasztásredukció?

Kürti András

MEGINT RÁSZÁMOLTAK

VILMA NÉNI

– Ha megszűnik az ismételhető recept, még szegény Csehák Juditnak is be kell majd ülnie segíteni valamelyik rendelőbe!

JOBB KÉSŐN...

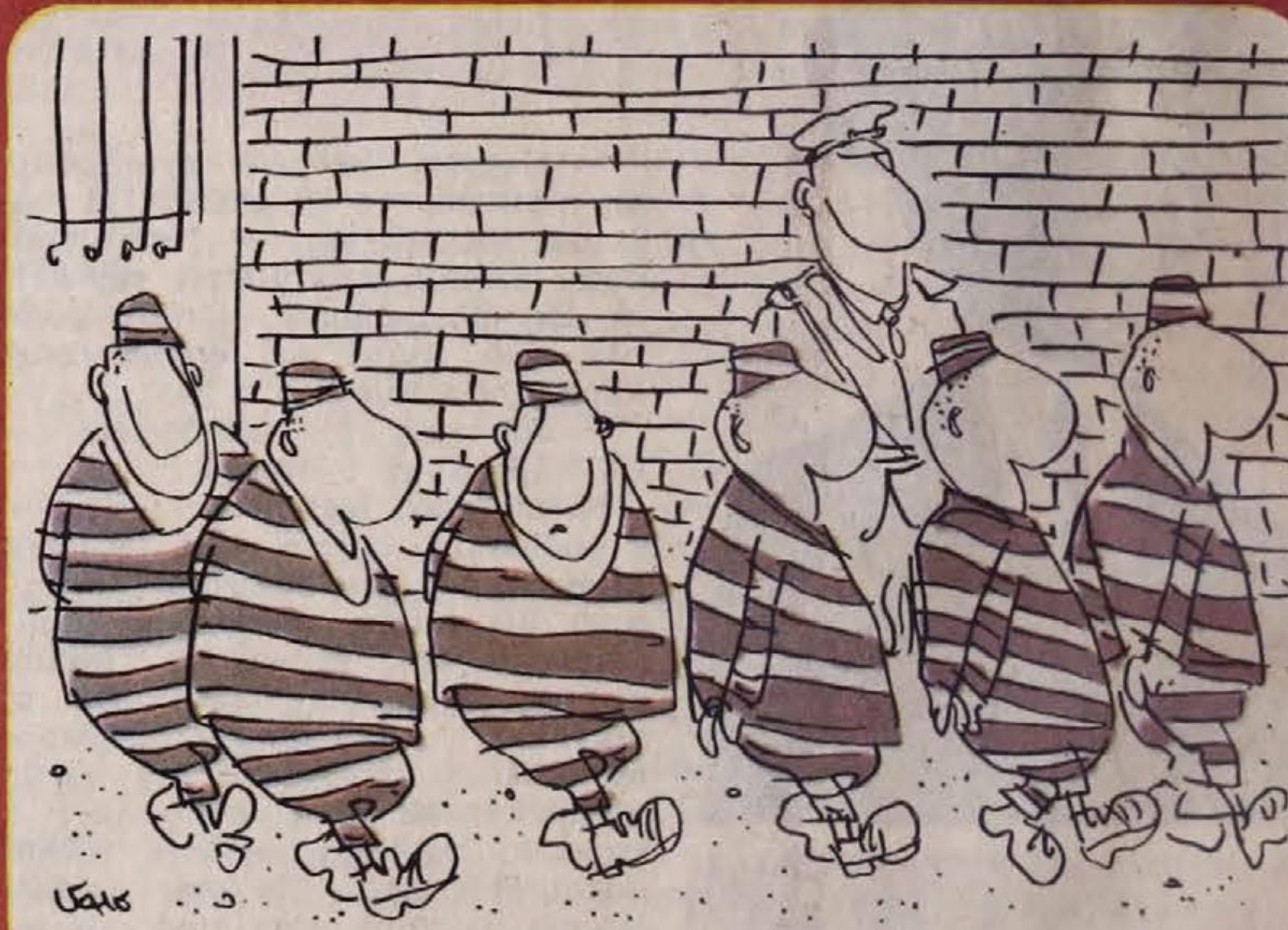

– Hé emberek, szedjenek le innen, most már maguk is tudják, hogy nem érdemeltem meg!

VIGASZ

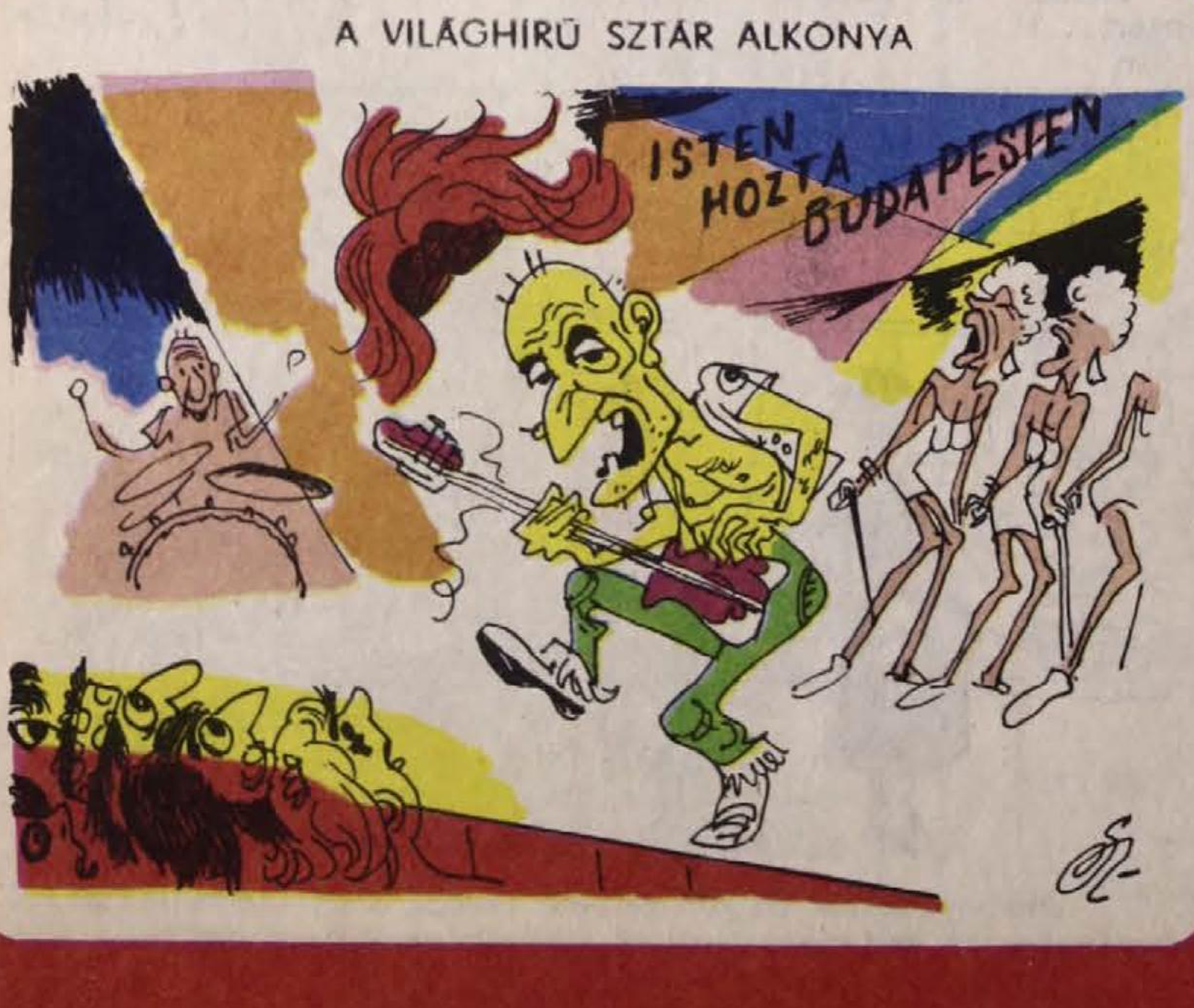

– Lásd be, már az is óriási dolog, hogy tiltakozhatnak a természetvédők . . .

– Kíváncsi vagyok, mennyi idő után jönnek rá, hogy nem büntetendő, ha van otthon kétezer dollárom . . .

A VILÁGHÍRŰ SZTÁR ALKONYA

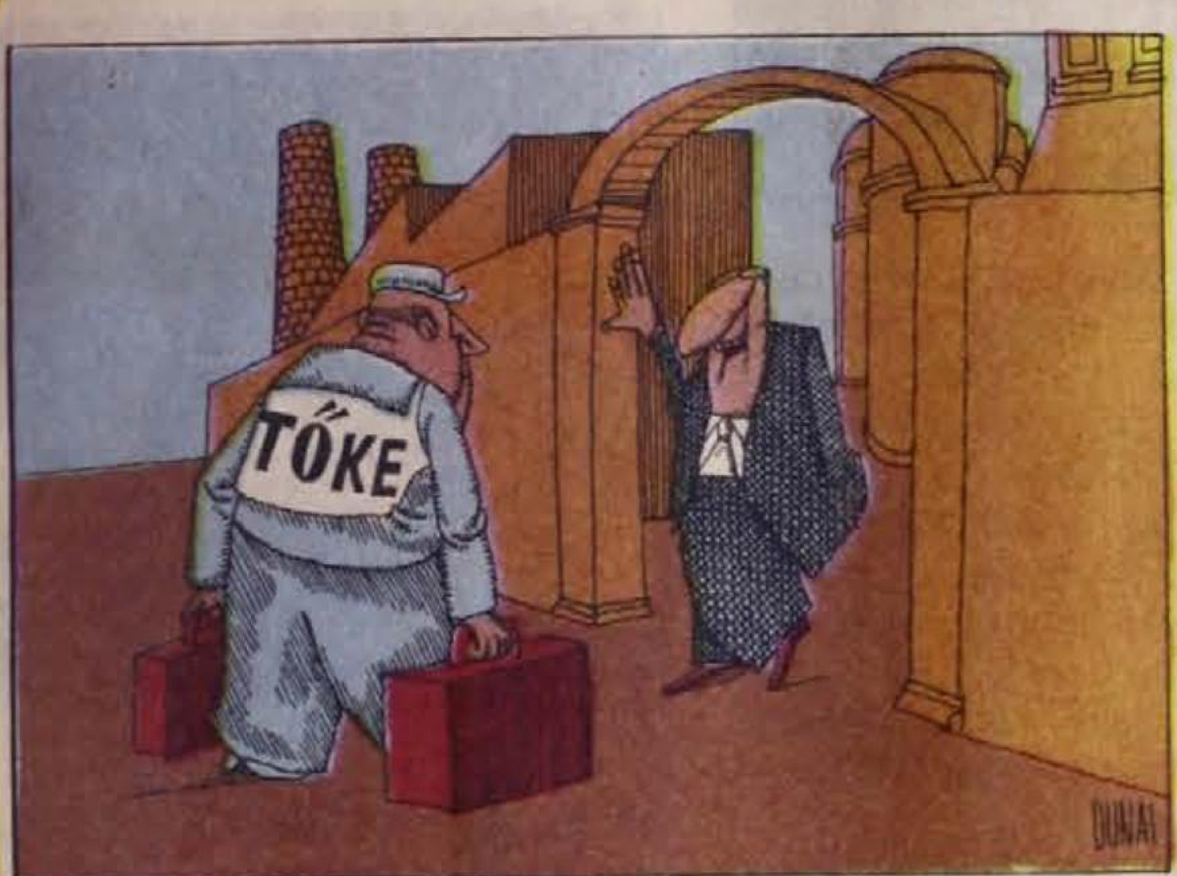
– Talán nyáron lehet téli gumit kapni . . .

VÁRJUK A CSODÁT

– Miért nem mondták mindjárt, hogy a rendőrségtől és nem az adóhivataltól jöttek?

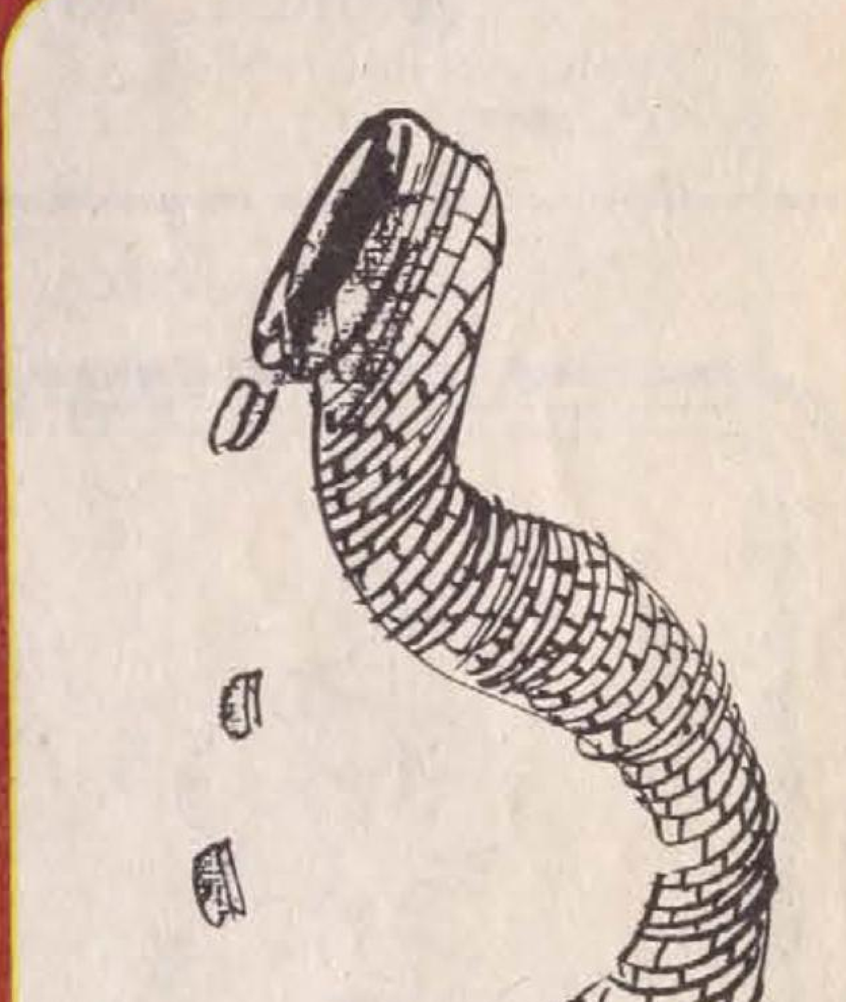

– Isten hozta minálunk!

MINDEN JÓ, HA JÓ A VÉGE

– Látja, van igazság! Több mint 50 évet töltöttem a pokolban és most rehabilitáltak!

– Azért be kellene vallani, hogy eltoltuk, mielőtt más veszi észre!

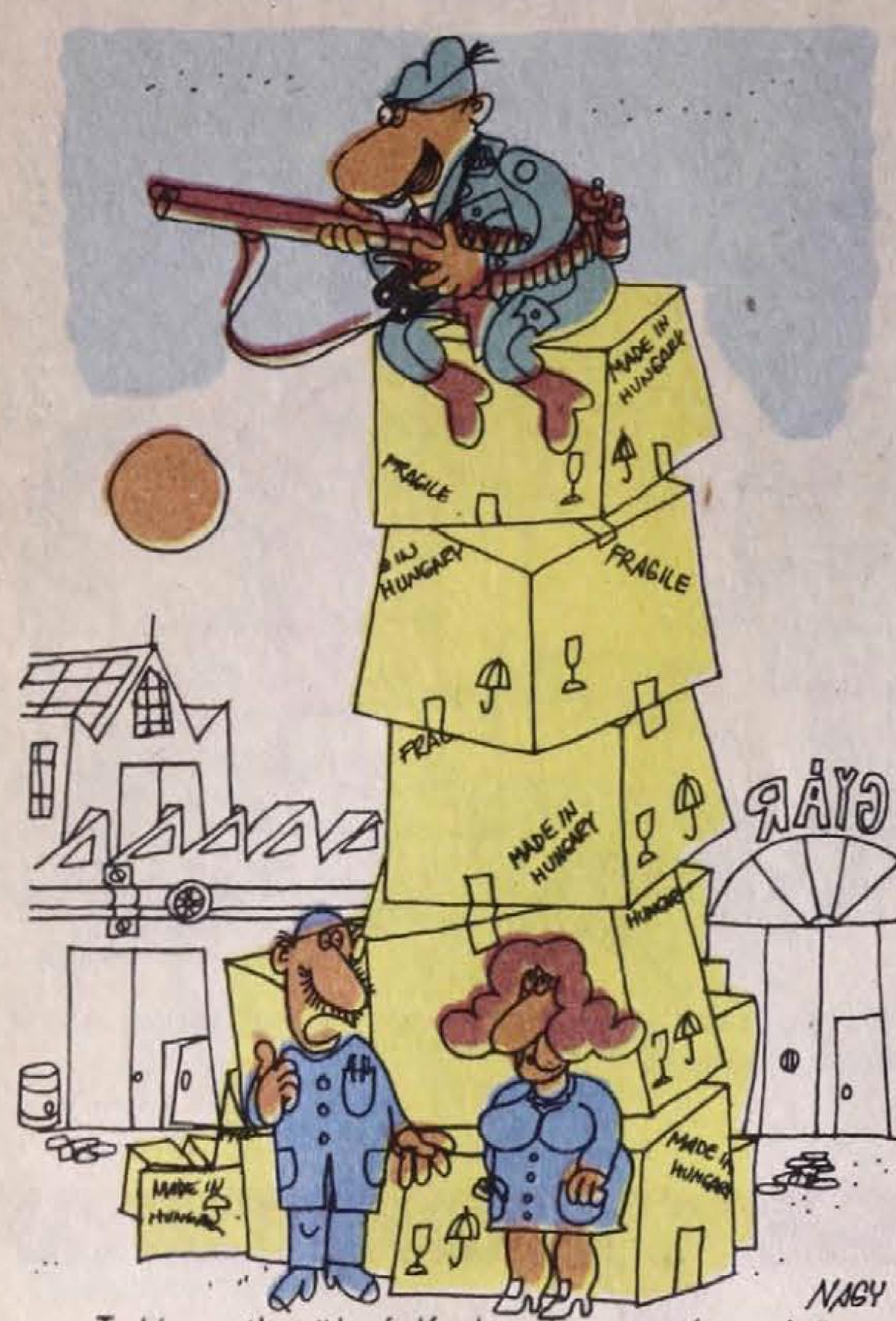

HOL VOLT, HOL NEM VOLT

– Jó éjszakát, gyerekek! Mesélek nektek az ötvenes évekről!

MAGASLES

– Talán sikerül felfedeznie a rég eltűnt nyereségünket.

VIRÁG PAUSRÓL

A július (7. szám) Ludas Magazin keresztrejtvényének megfejtése:

— Egy percig se fáraszd magad öregem, mert én vagyok a másik véged.

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Faragó Ferencné, Sárospatak, Jókai u. 1., 3950.

Hergár Lívia, Budapest, Déri Miksa u. 10. IV. 9., 1084.

Geiszt Károly, Gyula, Ibolya u. 4. 5700.

A nyereményeket postán küldtük el.

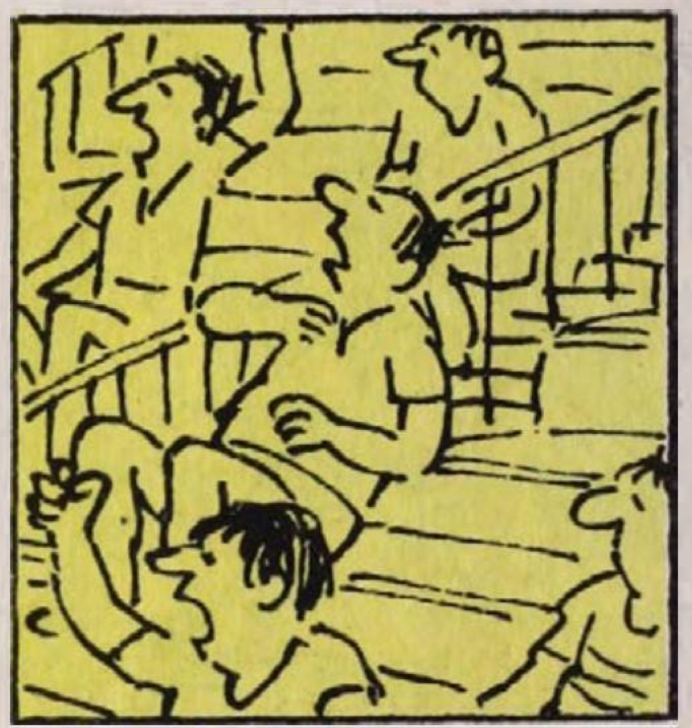
MINI KRIMIK

Lassan kapaszkodott fölfelé a töredezett szélű betonlépcsőkön, zihálva kapkodta a levegőt. Hirtelen elszédült. Megállt, rá kellett támaszkodnia a vaskorlátra.

Megint a vérnyomásom, csakúgy, mint két hete... Kézfejét végighúzta verejtékező homlokán, befelé figyelt: légzése egyenletesebbé vált, a szívtáji szorítás is szűnni látszott. Nyakszirtjét dörzsölgette, miközben óvatosan hátrahajtotta fejét.

Odafenn vakítóan szikrázott a Nap, s mindössze egyetlen nyájától elszakadt bárányfelhő téblábolt a tengerkék égbolton.

Veszélyesen élni — jutott eszébe egy német filozófus, miközben helyet foglalt az Üllői úti pálya B-közép lelátóján, s a körülötte tomboló tömegre fittyet hányva szeliden meglobogtatta kedvenc csapatának kék-fehér zászlócskáját...

Az ikerház építésébe a sógorával közösen vágott bele.

Induló tőkéjük közvetlenül az alapozás befejezése után, a bankkölcsön pedig közvetlenül a födémgerendák megvétele előtt fogyott el.

Pénzt kell szereznünk, mindenáron! — fogalmazódott meg bennük a könyörtelen felismerés.

A Nagy Magyar Vonatrablás tervét a sógora albérleti szobájában dolgozták ki a legapróbb részletekig. A rajzokat és a feljegyzéseket apró darabokra tépve az utolsó vacsorán fogyasztották el, kevés rosejbnivel.

A következő hajnalon mindketten ott hasaltak a vasúti töltés oldalában. Szivük nyugodt ritmusban vert, hiszen ezerszer és ezerszer végigzongorázták minden lehetőséget. Sikerülnie kell!

Vajna József, a Debrecenből induló éjszakai pénzszállító vonat vezetője a c.-i állomáson menetrenden kívül megállította a szerelvényt, hogy a közeli autóscsárdában átvegye a számára félretett három kiló pacalt. Ennek okán az állomásfőnök zöld jelzést adott az Eger felől közeledő tehervonatnak.

Igy történhetett meg, hogy hőseink sikeres akciójuk nyomán pontban három óra tizennégy perckor tizenöt vagon közepes minőségű födémgerendára tettek szert...

Mint két éles pisztolylövés — kattantak be gyors egymásutánban fekete diplomatáskájának fémcsatjai.

— Bizalmas tárgyalásra megyek, találjon ki valamit, ha keresnének közben — szólt oda kifelé menet teltkarcsú titkárnőjének.

A csaknem teljesen üres villamos peronján utazott, egészen a külvárosi végállomásig. Leszállt, átvágott a kiégett füvön, s gyors léptekkel megkerülte a romos téglagyárat.

Percnyi pontossággal érkezett. A sötétöltönyös férfi a karórájára pillantott és elismerően biccentett felé. Kezet fogtak, s azonnal munkához láttak. Szavak nélkül is megértették egymást, mozdulataikon látszott az összeszokottság.

Egy lapos kőre fektették táskáikat, gondosan áttanulmányozták egymás iratait, egyszerre bólintottak, s máris hozzáláttak a szerződések aláírásához. Ezt követően kicserélték az okmányokat, ismét kezet ráztak, s emberünk azon nyomban sietett is vissza a végállomáshoz.

A feszültség csak a döngő villamoson oldódott benne, amikor hazájára gondolt, erre az ezerszer áldott, nehézsorsú kis országra, amely most lám, az ő jóvoltából újabb 200 millió dolláros hitelt kapott egy tőkés bankcsoporttól...

Walter Béla

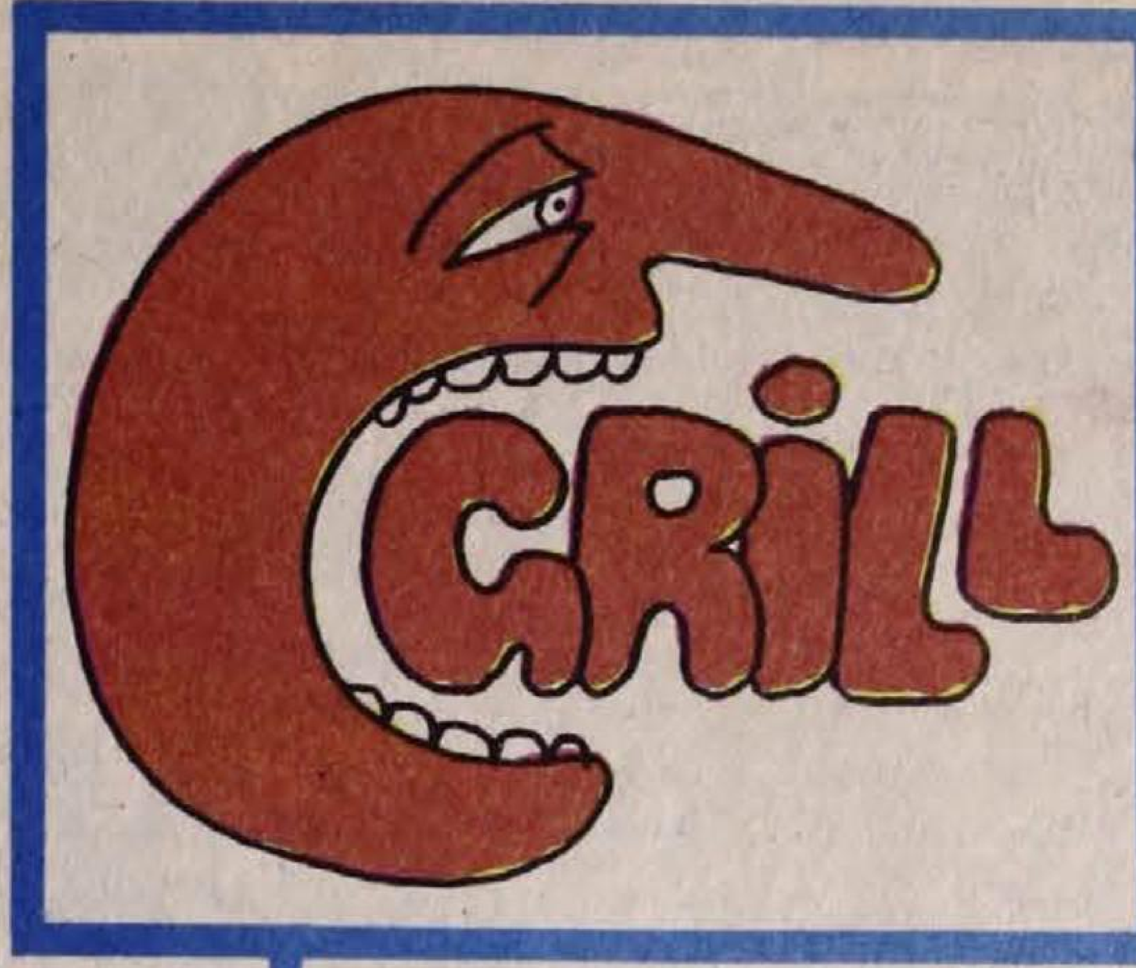
VETÉLKEDŐ

A KARIKATÚRA

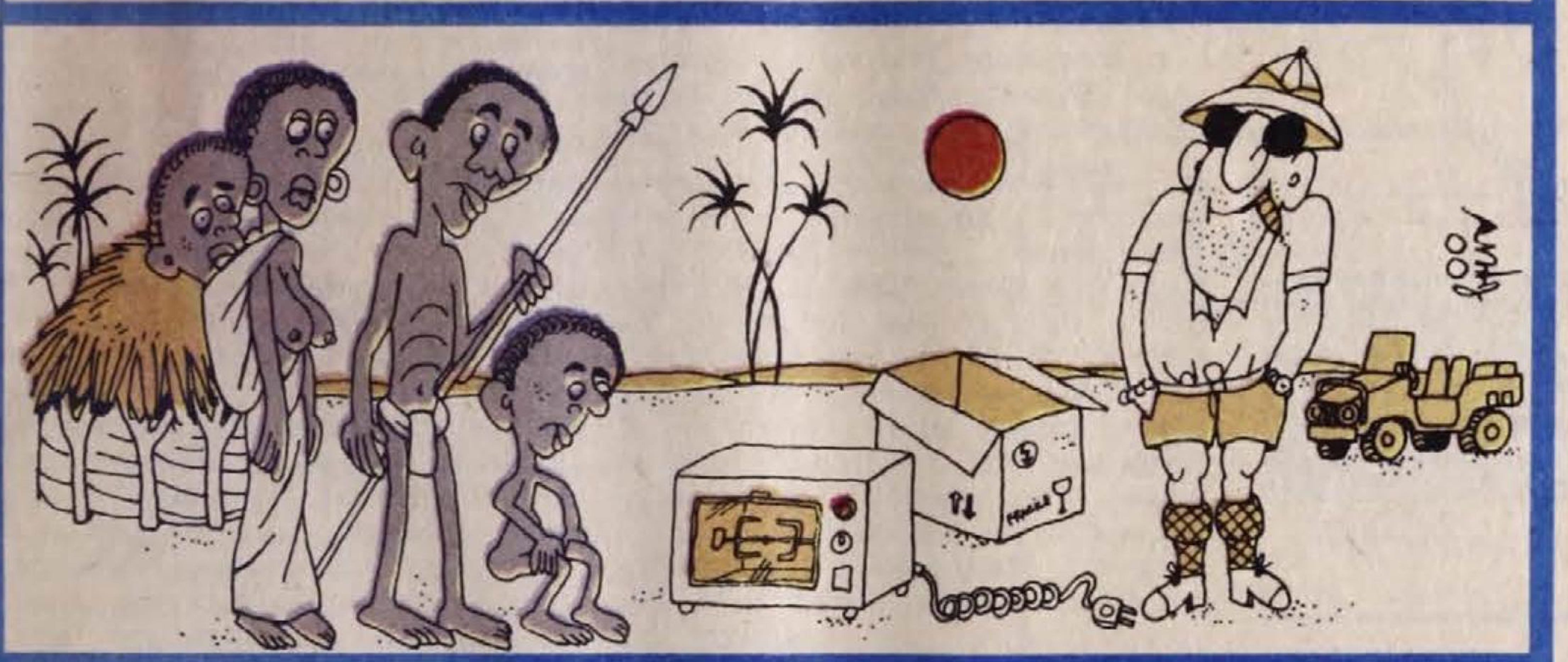

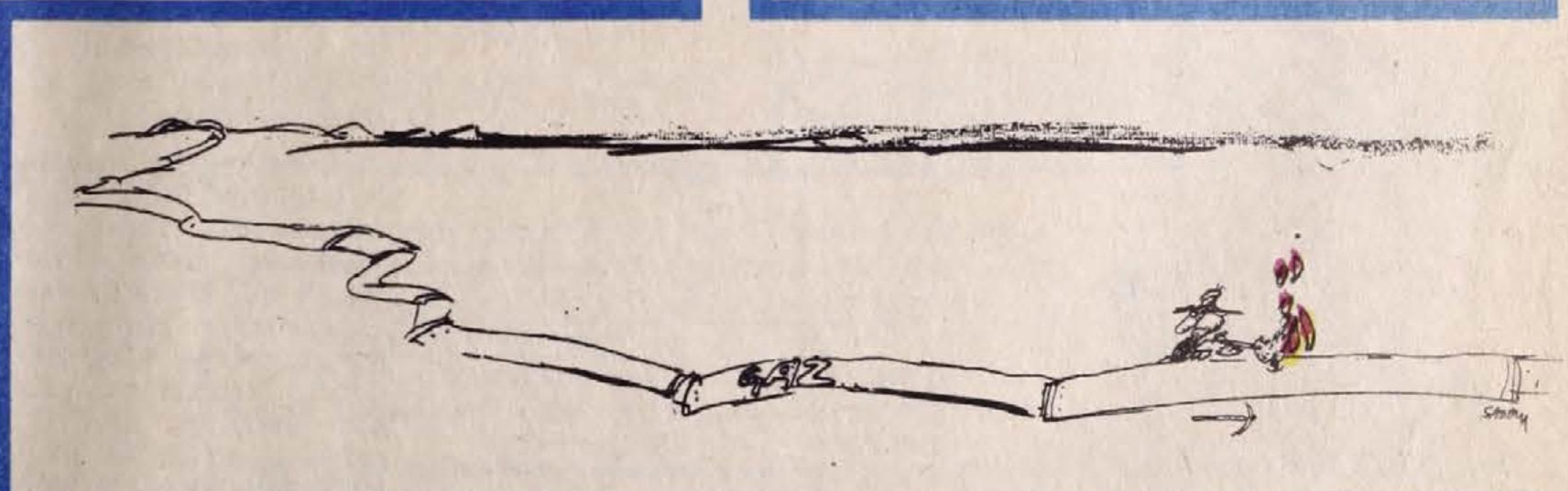
FÜLÖP
DALLOS
BRENNER
BALÁZS-PIRI
DUNAI
HEGEDŰS
SAJDIK
LEHOCZKI

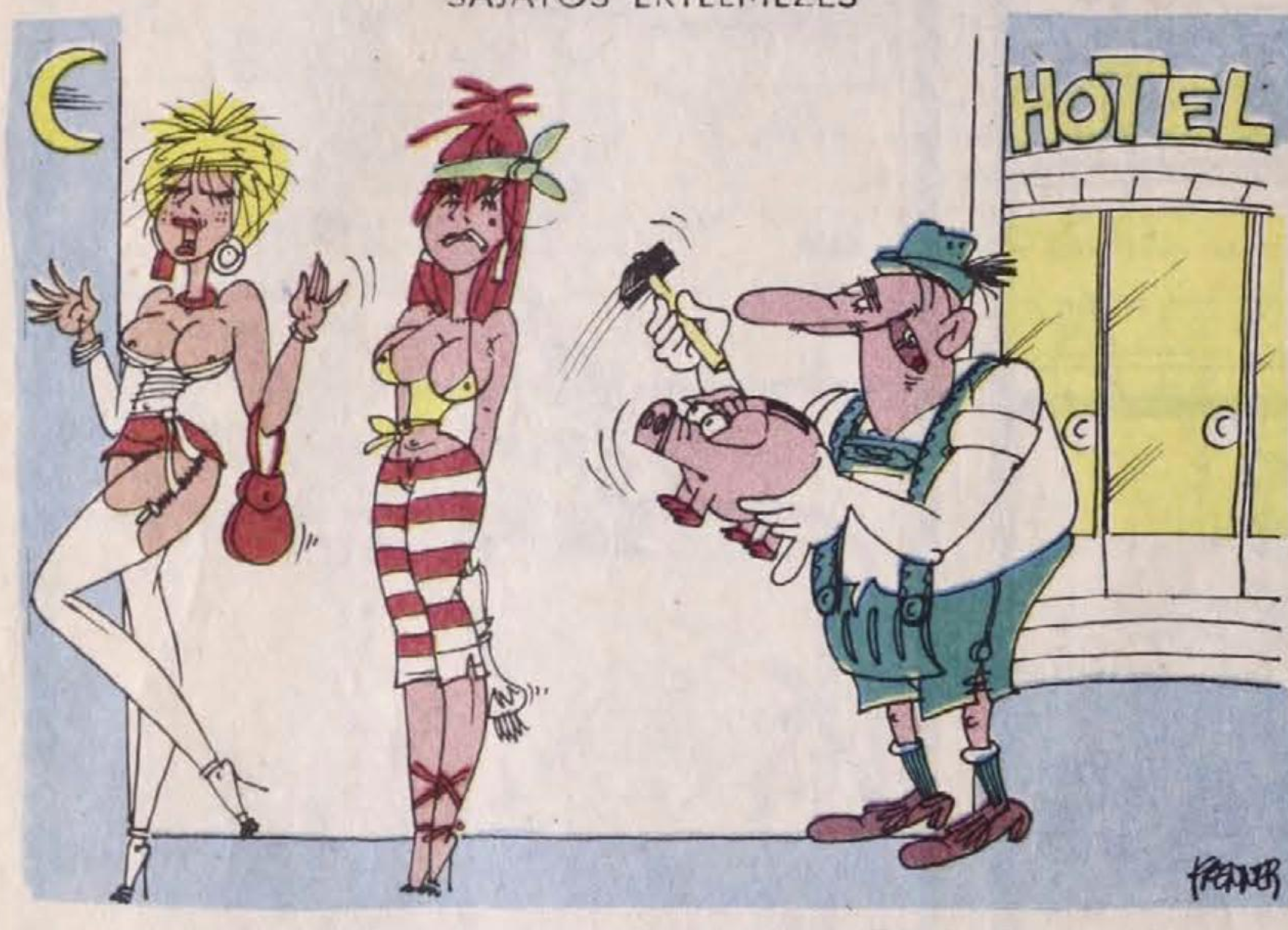

TALÁLKOZÁS A MAGYAR PUSZTÁN

– De jó, fiúk! Pont titeket kerestünk!

SAJÁTOS ÉRTELMEZÉS

– ... persze, hogy nehéz a gazdasági helyzet, ha csak ilyen kiskapitalisták jönnek hozzánk nyaralni.

BÉKELTETŐ TÁRGYALÁS

– Szó sem lehet visszarendeződésről!

MINDENNAPI RETTEGÉSÜNK

Belami, a rakodásra és egyéb szellemi tevékenységre hajlamos szépfiú megvakargatta kánikulához illő depesmód bakancsát s gúnyos mosollyal várta, hogy lecsapjunk véleményére. Csalódott. Ettől aztán úgy megoldódott nyelve, mint képviselőké glasznoszty idején:

— Úgy látom, az urak idegrendszere — hiába kerthelyiség, bor, meg ebből adódó igazság — az OTP-s csekkek kitöltésével egyidőben fokozatosan felmondja a szolgálatot. Mert azt hiszik, hogy eladósodásuk mértéke meghaladja az e tekintetben oly elismerésre méltó eredményeket elért, no meg szeretett államunkét is.

Mivel látta, hogy két elmaradt villanyszámla és egy alig gyűrt letiltás közül több szempár akaszkodott frissen leevett kockás ingére, a maga lendületes és visszataszító stílusában folytatta:

— S mindeme elkeseredésük oka, hogy humorérzéküket alighanem rég elgéemkázták már. Vagy elvitte a tehó? Mert egyébként tudnák az urak, hogy színház az egész világ, s adós benne minden férfi és nő — hogy emlékeztessek egy angol úr korábban megjelent írására — domborított Belami, majd az asztalhoz települve öntötte tovább nézeteit:

— Játék ez is kérem — túrt a személyi kölcsönök valóságát megjelenítő papírhalomba — méghozzá népi játék. Részt vehet benne mindaz, aki bérből és fizetésből él. Szeretném megjegyezni az uraknak (s ekkor az ég felé bökte koszos ujját), hogy az él kifejezés nem keverendő össze a megél fogalommal, bármennyire is erőlteti a statisztikai hivatal. Alapvető feltételként mindössze nagyjából 283 igazolást kell beszerezni arról, hogy vagyoni állapotunk derűs, mint a nyári ég, az adósságállomány pedig némi átrendezéssel elfér a másfél szobás panelban.

— Ha pedig minden objektív feltételünk fennforog, eladósodási folyamattal indul fent nevezett játékunk! Előbb a bérből és fizetésből élő kölcsönt vesz föl lakásvásárlásra, berendezésre, majd kertre, házra, bikahizlalásra. Gazdasági helyzetünk változásaival a kör reméljük kibővül: gyermekruhára, vendéglői ebédre és nagy adag fagylaltra is igényelhető állami segítség. Ha nem tudnák az urak, ez attól állami, hogy a kamat annyira kamatos, hogy attól aztán a munkásosztály biztos a Paradicsomba megy.

De lépjünk tovább, ha már ilyen pedagógiai hangulatban értek az urak. Az első szakasz zárását követő második hónapban — mint már Önök is észrevehették — a világ mérkőző felekre oszlik. A hivatalban ülő hivatásszerűen gyakorolja a felszólító szövegek továbbítását, s különböző körmönfont mondatokat talál ki, miszerint: számlájának egyenlege tartozást mutat... amennyiben harminc napon belül... tartozás miatt számláját felmondjuk. Ez utóbbira már csak az tarthat igényt, aki vállalja az eladósodás lebonyolításának legkorszerűbb formáját, vagyis átutalási betétszámlát nyit. No de ezt maguknak hiába magyarázom. Menjünk inkább tovább. E méltán népszerű szokásunk a „ki fizet a végén?" című játék szabályai szerint folytatódik. Az optimista játékosok bánatos arccal felkereshetik az ügyintézőt s hivatkozhatnak arra, hogy államunk is milliárdokkal tartozik ide, oda és amoda, mégis megbízható adós hírében áll a Világbanknál. Ügyintéző hivatkozhat arra: legutoljára egy XIV. Lajos nevű ügyfél hihette magát államnak, ebből adódóan Kovács XII. Lajos tekintsen el eme nagyképűséget sejtető formulától. Így aztán minden havi rettegősünk szaladgálással folytatódik. Asszony az anyjához, gyerek a nagyihoz, apa meg amerre lát. Ilyenkor illő várható örökségre, hirtelen jött maszekmelóra, lottóhúzásra és a magyarok istenére hivatkozni, kezet tördelni, foltos gúnyában parádézni. A végeredmény úgyis az lesz, hogy letiltás apropójából a bérkifizető hely és az OTP közeli, szinte baráti kapcsolatot létesít. És ha nem tudnák az urak, mindenhavi rettegősünkbe napjainkba bekapcsolódnak a legkülönfélébb bankok, takarékszövetkezetek, valamint a fű és a fa. S hogy ez mennyiben lehet a népszerűség fokmérője? Ahogy az urak arcán látom, aligha fognak válaszra méltatni. S mivel nyárvíz idején alacsonyan szállnak a korsók, értek én a szóból. Vagy mégis mondjam tovább...?

Bátyi Zoltán

KUTYAVILÁG

– Jelentem, amíg intézkedtünk, ellopták a mi kutyánkat is...

AZ OLVASÓ OLDALA

BOLHAPIAC

KERESNEK: 3V-os UNICEF sétálómagnóhoz kazettafedelet; — A Magyarország történeti kronológiája c. mű 2. kötetét; — A Magyarország hadtörténete c. könyvet; — A Kölyök Magazin azon számát, amelyben Kesjár Csaba posztere megjelent; — A 21 rémes történet c. könyvet; — Beatles kazettákat, szövegeket; — Chicco vagy Hoppá gyermekhordozót; — Az Új Idők Lexikon teljes sorozatát.

KÍNÁLNAK: Headjust magnófejbeállító programot C 16, 116 vagy Plus 4-es géphez; — Szaratov hűtőszekrényt; — Hajdú centrifugát; — Kétajtós, világos szekrényt; — 80 cm magas sarokszekrényt; — Gyermekíróasztalt; — Egy pár műanyag, összecsukható evezőt; — 16 literes lábast; — Sterberg Armin és testvére gyártmányú, felújításra szoruló hegedűt; — 1950—1980 között megjelent képeslapokat és folyóiratokat.

CSERÉLNEK: 10 fokos falétrát 8 fokosra; — Németjuhász kutyakölyköt az Új Idők Lexikon teljes sorozatára; — 1950—1980 között megjelent képeslapokat és folyóiratokat régi pénzekre, érmékre, jelvényekre, kitüntetésekre; — 80—100 darabból álló miniüveg gyűjteményt működőképes, jó állapotban levő asztali rádióra és magnókazettákra; — Régi típusú turista hátizsákot kerti nyugágyra; — 100—150 darab régi könyvet használt, üzemképes, lábbalhajtós varrógépre; — 720 darabos képeslapgyűjteményt jó állapotban levő, működőképes Tesla lemezjátszóra vagy régebbi kiadású pöttyös és csíkos könyvekre.

Kérjük olvasóinkat, hogy Bolhapiac rovatunkban csakis szerényebb értékű portékákat keressenek-kínáljanak!

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 188-411-es telefonszámon, a 909-es melléken lehet érdeklődni.

EGY SZEGÉNY KIS IPAROS PANASZOS LEVELE AZ ILLETÉKESHEZ

Tisztelt Ezügyben Illetékes!

Mint esély nélküli kisiparos fordulok Önhöz!

Segítsen rajtam!

Közel húsz éve dolgozom szépen, tempósan, reggeltől estig, mindig ugrásra, menekülésre, visszavonulásra készen és mindig más és más feltételek között. Soha egyetlen panaszszavam se volt, de most, hogy mindenki mindent felemelt, én is szeretném legalább a szavamat felemelni. Az utolsó szó jogán. Mert engem adó általi halálra ítéltek! Én most is megfizetek minden adót, járulékot, tagdíjat. Lerovok tisztelet-adót, hálaadót, leülöm a továbbképzési adóidőt és sorbaállom a nyomtatványokért az idő-adót. Teljesítem a könyvelési robotot. Én is eltartom a családomat, támogatom idős szüleimet és férjezett lányomat. Én is adakozom.

Ha valamit vásárolok, újra kezdem elölről megfizetni az összes adót, de még azt a luxusadót is, ami a rosszul szervezett termelés, az elfekvő készletek miatt került bele az árakba. Saját áraimat azonban nem merem megemelni, mert ha én egy forintot emelek, az, mire visszajut hozzám, öt forintomba jön.

Régen, amikor még átalányadót fizettem, azon igyekeztem, hogy minden adóforintra minél több teljesítményem jusson. Most önmérsékletet kell tanúsítanom, mert annyi pénzem nincs, hogy ennyit dolgozhassak.

És ráadásul a becsületem is odavész! Rovott jövőjű lettem! Majdani tettes. Potenciális bűntárs. Vétkesek között cinkos. Mert nem szólt. Leendő adócsaló, hitvány kontár, áreltérítő, bűnösen hanyag könyvelő és nyomorult csaló, amikor kivakarom. Biztos, hogy nem stimmel nálam valami.

Lesz bőr a képemen letagadni a javaimat, sőt felrúgni a családi életemet, hogy legalább a feleségem mentse, ami menthető! És mindez most, amikor már öreg vagyok ahhoz, hogy kezdő munkanélküli legyek!

Kinek lesz az jó, ha én az Adóhivatalnak csak a legnagyobb elismeréssel tudok adózni?

Remélem, hogy soraim Önt jó egészségben és még a helyén találják.

Tisztelettel adózik Önnek híve.

Tolmácsolta: **Tibayné Pártos Judit**

KÉTSZERFALAZÁS

Ez évi 23. számunkban jelent meg a „Mek mester Seregélyesen" című olvasói levél. Az ügyben a Seregélyesi Nagyközségi Tanács elnökétől a következő választ kaptuk:

A megjelent levél rég elvesztette aktualitását, mivel az iskola építése befejezés előtt áll, várhatóan augusztus 20-ra átadásra kerül. A fényképhez mellékelt szöveg meglehetősen szélsőséges és eltúlzott állítást tartalmaz, mivel a falazás egy oldalon történt, átlagban 3-4 sorral, s csak néhány méteren — a sarki részen — volt 7-8 sor blokkfelrakás. Valóban hibáztak a kőművesek a falazóanyag felhasználásánál, amelyet az építésvezető észlelt és a hiba helyreállítását azonnal elrendelte.

A többletköltség a kivitelezőt terhelte. Egyébként a felhasznált blokk statikai szempontból az alsó szinten is elfogadható lett volna.

A cikk megjelenését a község lakóinak jelentős része rosszízű tréfaként fogadta és sértőnek ítélte.

Bozai Lajos
tanácselnök

Úgy tetszik, a kis írás megjelenését a község lakóinak egy másik (bizonnyal kevésbé jelentős) része viszont kifejezetten szorgalmazta, hiszen a fotót és a levelet egy seregélyesi olvasónk küldte szerkesztőségünknek. Nos, magunk is arra a véleményre hajlunk, hogy szerencsésebb egy falat egyszer fölrakni. A második nekifutás már eggyel több, mint amenynyire feltétlenül szükség volna. És ugye ez a kétszerfalazó technológia nem seregélyesi specialitás... (A szerk.)

MINDEN SZINTEN...

Idő: 1988. július 17.

Helyszín: Corvin Áruház, műszaki osztály.

Cselekmény: Két ifjú eladó elmélyülten magnót hallgat. Megkérem őket, tájékoztassanak az Enterprise számítógépről. Egyikük könyvet tesz a pultra. Szinte semmit sem értek belőle. „Láthatnám működés közben?" — kérdezem. „Majd ő!" — mondja, s társára mutat. Ő feldob a pultra egy dobozt s elkezdi sorolni a gép tartozékait. Első ifjú visszajön, s félreérthetetlen hangsúllyal így szól: „Egykor megyünk ebédelni!" Második ifjú közben egy kolléganőjével beszélget az ebédről. Megtörten kérem a gépet, megkapom a blokkot. Pénztár, garancialevél lepecsételése. Visszaviszem a blokkot, ifjú megnézi, majd rámutat a nyitott dobozra: „Tessék, viheti!" „Csomagolás nincs?" — kérdezem. „Vigye a csomagolóba és kérje meg őket, hogy csomagolják be!" Viszem a csomagolóba, ott áthajtanak egy papírcsíkot a dobozon, spárgával átkötik, s szó nélkül otthagyják előttem. Eljövök, s közben a jól ismert szlogen jár az eszemben: „Minden szinten, szinte minden!" Lehetséges. De hogy udvariasság nincs, arról meggyőződtem.

Ezúton kérek elnézést a Corvin műszaki osztályának dolgozóitól, hogy zavartam őket. Többet nem fog előfordulni.

Juhász János
Budapest

TÜCSÖK és BOGÁR

A külföldre utazók bankjegyet személyenként legfeljebb 400 forint összegben, 100 forintnál nem nagyobb címletekben vihetnek magukkal. Ha ez hazatéréskor – előreláthatólag – nem elegendő, lehetőség van

Próbáljanak 400 forintot nagyobb címletekben kivinni!

(A Veszprém megyei Naplóban találta Jákli Lajos, pápai olvasónk)

KOMÁROMI
BARNA ROZSOS KENYÉR
500 g ára: 10 Ft
Energiatartalom: 951 kJ/100 g
Minőségmegőrzési idő: 6 nap Káliumsorbittal tartósítva
ETK 87043 0309
Gyártja: Komárom és Környéke Sütőipari Vállalat
Gyártási idő:

Örökfriss!

(Beküldte Ujváry Tibor)

termék, aminek minden egyes írását, fotóját külön-külön el kell adnia, de még küllemét is árusítania kell. Hogy mennyiért? Ezentúl 29 forintért; a 64 oldal mindegyikének körülbelül 2,20 forintot kell érnie.

Azok a munkatársaink, akik már vagy egy tucat évet eltöltöttek a szerkesztőségben, több áremelést is végigéltek, és

Hát persze! Hiszen, ha egy kifli 1,10, akkor 132 darab 29 forint. Jó lenne, ha az „Autómotor" vásárolna be nekem. Mert különben 29:64=0,453 vagy 2,20×64=140,8 (körülbelül).

(Az átszámítást Gergely Csaba budapesti olvasónk végezte.)

Komolyan vette!

(Molnár Mihály felvétele)

A képviselők tudomásul vették az ipari szerkezet álalakításának tervét
Alkotmány-előkészítő bizottságot választottak

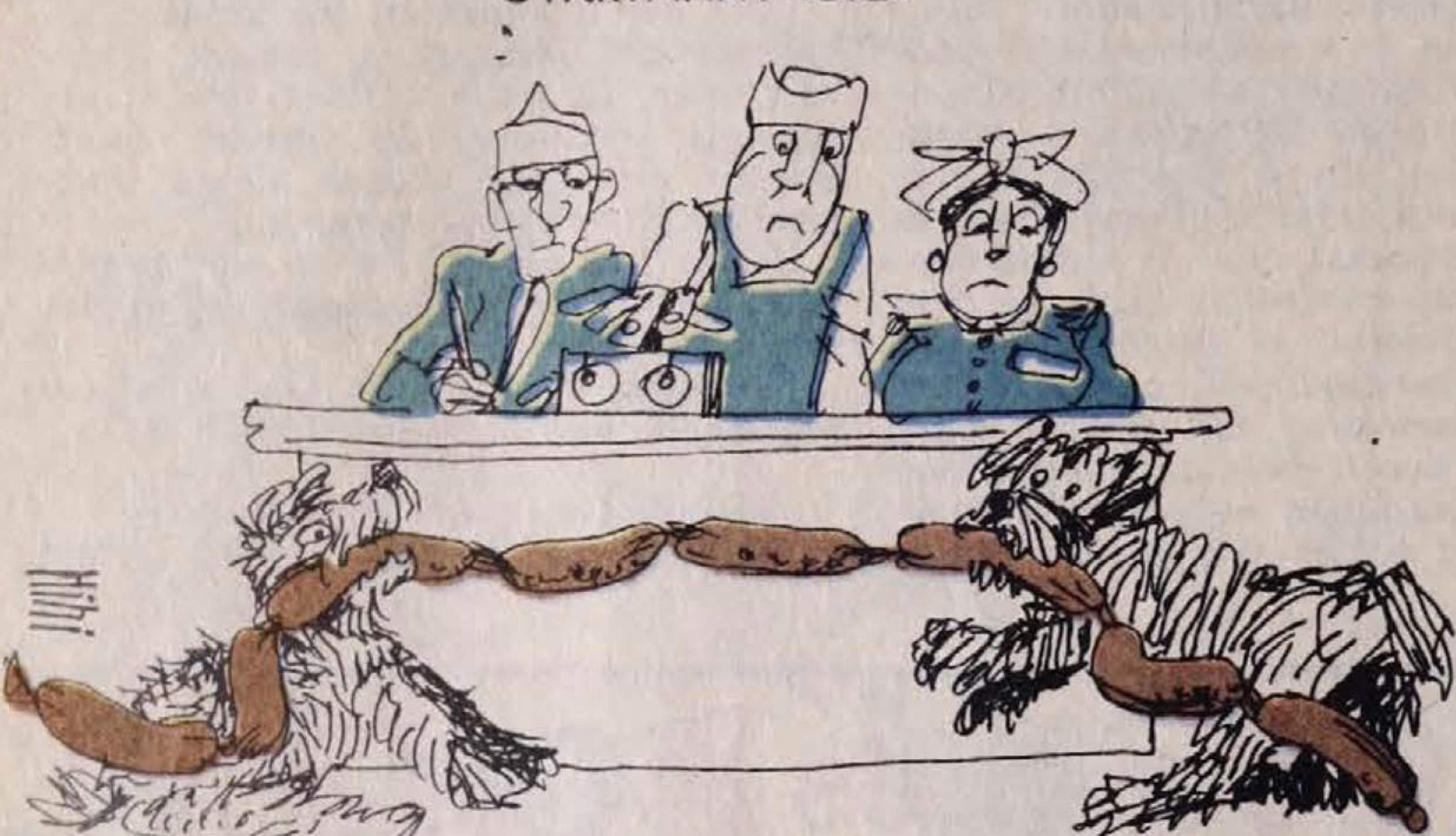
Ettől tartottunk!

(A Népszabadságban találta Bernát Miklós)

– Ne döljön neki, uram! Csak jövőre kerül sor a felújításra!

GYÁRTMÁNY-TESZT

TRIBÜN

Az olimpia közeledtével világszerte szaporodnak az ötkarikás visszaemlékezések. Archie Hahn például ezt írta az „Aranymesék" című kötetében az 1936-os olimpia hőséről, minden idők legnagyobb vágtázójáról, a csokoládébarna Jesse Owensről:

— Egy antropológiai vizsgálat kiderítette róla, hogy alkatilag tökéletes hosszútávfutó. Ha kicsit tovább vizsgálják, talán azt is kisütik, hogy tulajdonképpen finn.

* * *

Jim Walewander leszerződött az egyik profi baseballcsapathoz.

— Nevetségesen kis összeget kínáltak — mesélte utóbb. — Én többet kértem. de akkor azt mondták vagy beérem ennyivel, vagy megyek a pokolba. Ebből rögtön láttam, hogy milyen nagy szükségük van rám és maradtam.

* * *

Toni Nett, a világhírű atlétaprofesszor merengéseiből:

— Iszonyatosan megzavarhatja a versenyző koncentrálását, ha arra gondol: kikaphatok. Ennél csak az rosszabb, ha az jár a fejében: győznöm muszáj!

* * *

John Kruk alaposan elhízva érkezett meg a San Diego Padres csapatának edzőtáborába. Néhány újságíró ezt szemére vetette, de Kruk kivágta magát:

— Engem itt azért fizetnek, hogy baseballt játsszam. És nem azért, hogy szép legyek.

* * *

A St. Louis Browns csapatának nagyon rosszul megy mostanában. Vereség vereség után éri, a szurkolók is elpártolnak tőle.

— Mi játékosok tudjuk, hogy ennek is megvan a maga előnye — mondta Ned Garver, a kapitány. — A nézők nem mernek kifütyülni minket. Ugyanis mi vagyunk többen.

(p. p.)

A JÓTEVŐ

című rejtvényünk megfejtése:

— Tíz detektív nekem köszönheti, hogy állandóan volt munkája.

200-200 forintot nyert:

Hosszú Gyuláné, Létavértes, Bolyai u. 25., 4281.
Panulin Ildikó, Zalabér, Béke u. 7., 8798.
Csattos Ferenc, Budapest, Diószegi u. 60/a., 1113.

A nyereményeket postán küldjük el.

SZÉP JÖVŐ

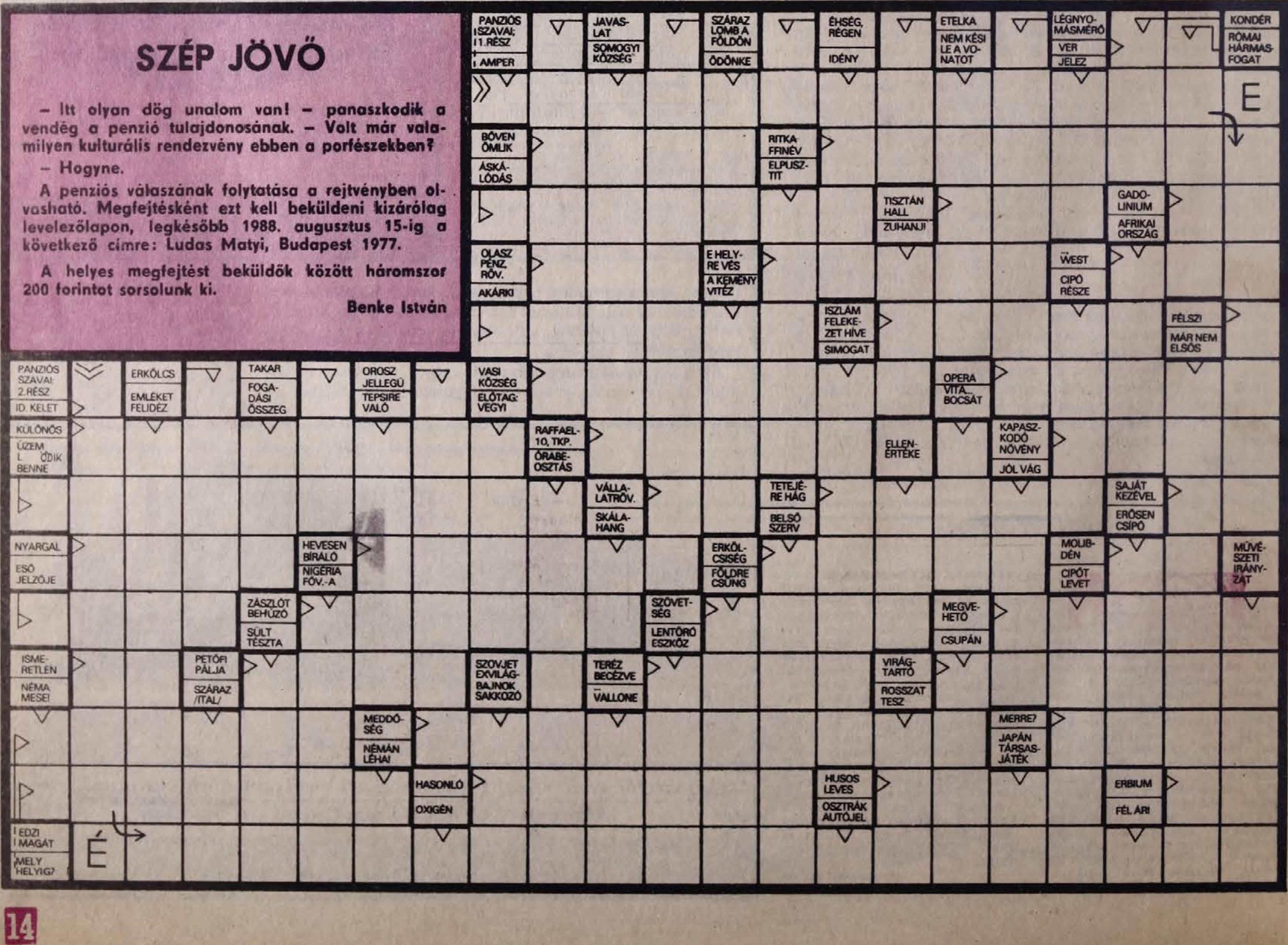
– Itt olyan dög unalom van! – panaszkodik a vendég a penzió tulajdonosának. – Volt már valamilyen kulturális rendezvény ebben a porfészekben?

– Hogyne.

A penziós válaszának folytatása a rejtvényben olvasható. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon, legkésőbb 1988. augusztus 15-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

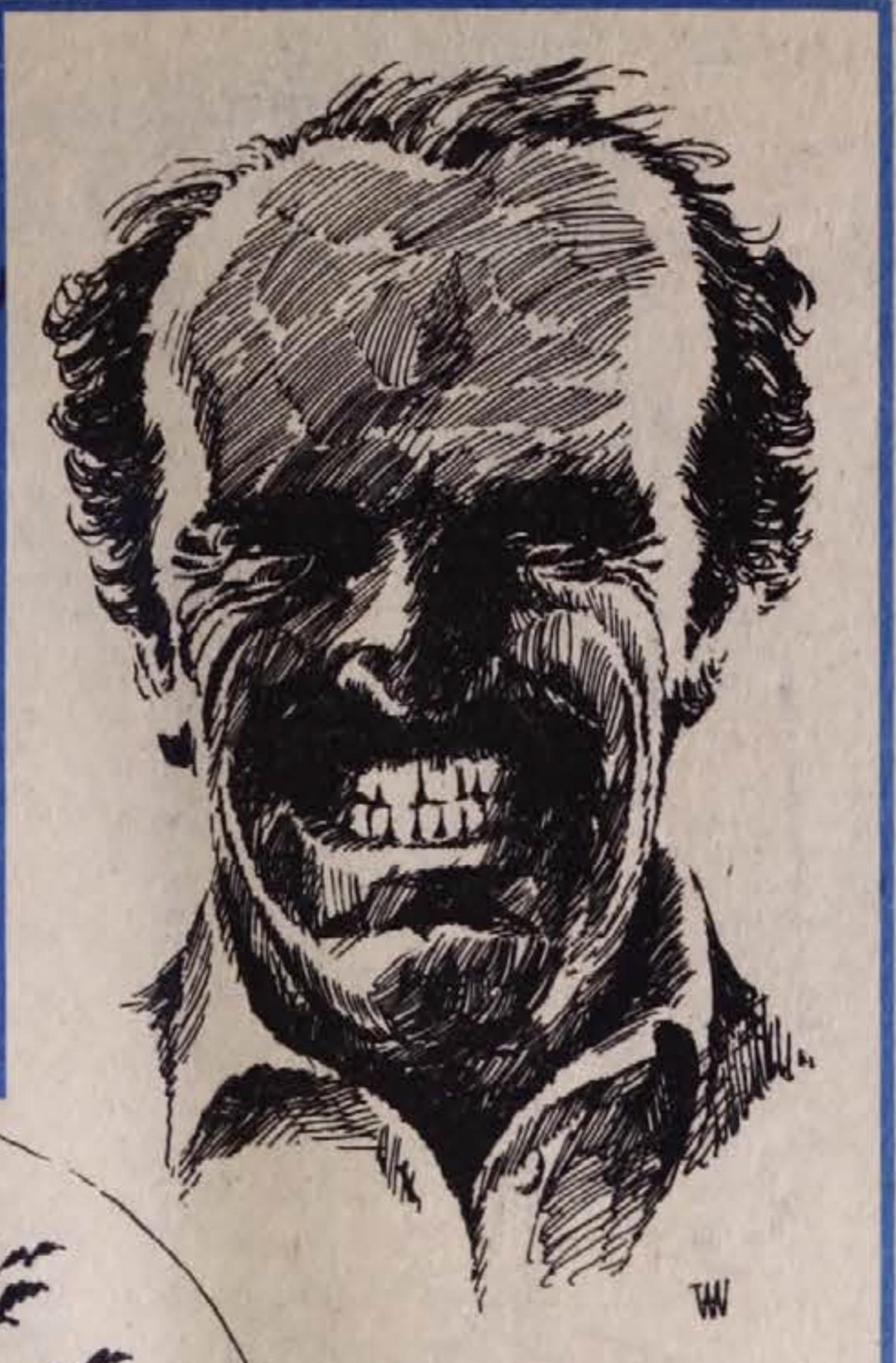
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

Benke István

IMPORT HUMOR

TAN ORAL, TÖRÖK KARIKATURISTA RAJZAI

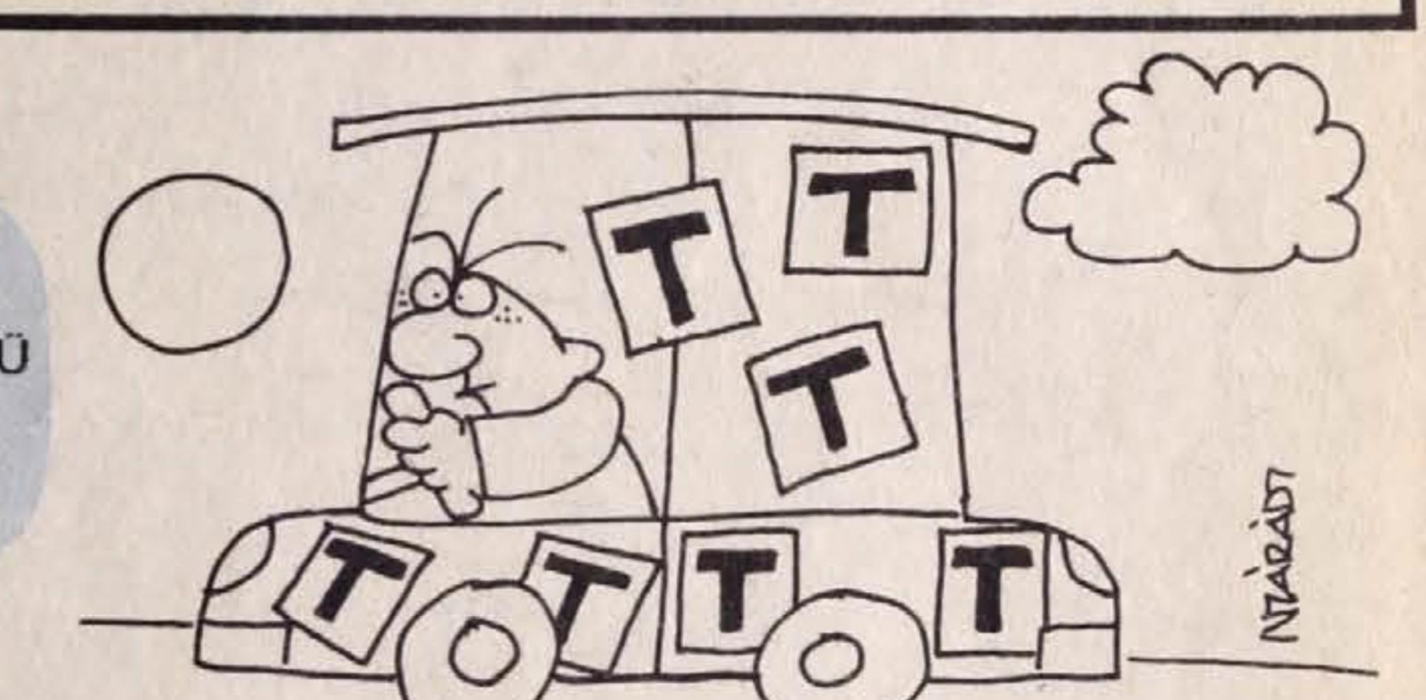

A KISHITŰ

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

— *Hallottam, hogy összevesztél a menyasszonyoddal.*

— *Igen. Nagyon kellemetlen nevetése volt.*

— *Érdekes, én sohasem vettem észre.*

— *Mert nem voltál ott, amikor megmondtam neki, mennyit keresek.*

*

Két barátnő beszélget:

— Szereted Pétert?

— Nem. De azok közül, akiket nem szeretek, ő a legkedvesebb számomra.

MEGJELENT

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1971
Telefon: 188-411
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130

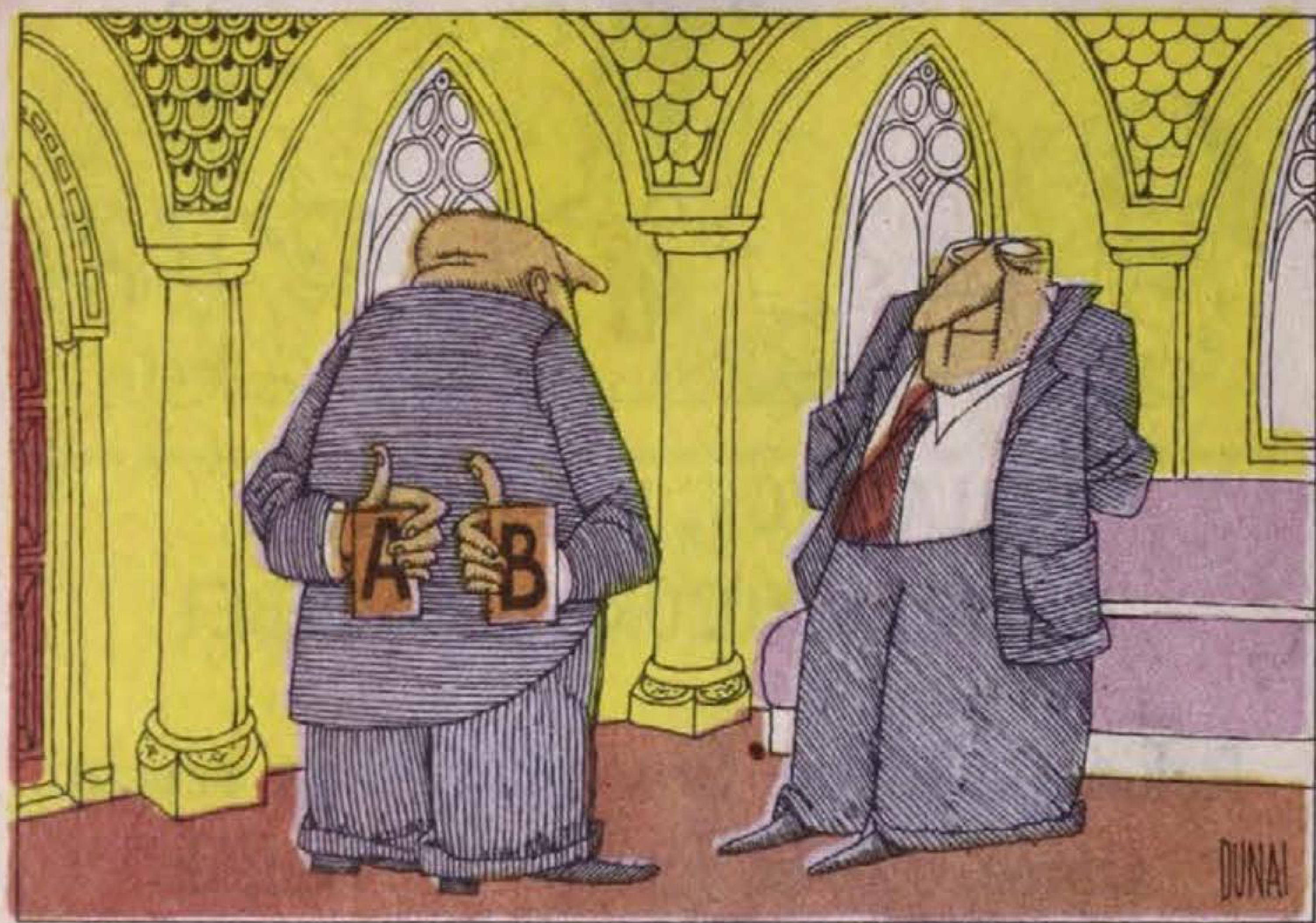
SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: VÁGNER FERENC vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest XIII., Lehel u. 10/A. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR (tel.: 128-860) 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16 Ft, negyedévre 48 Ft. egy évre 192 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
88.2308/32-66-22
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
HU ISSN 0134—0611
Beküldött kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

VÁLTOZATOK VÁLTOZATOKRA

MOST MUTASD MEG!

– Mindig az jön be, amit a férjem itthon mond és nem az, ami a tévében!

SÜRGŐSSÉGI ESET

– Az A változat a humánusabb, nem kínoz annyi ideig!...

HULLÁMOK KÖZÖTT

